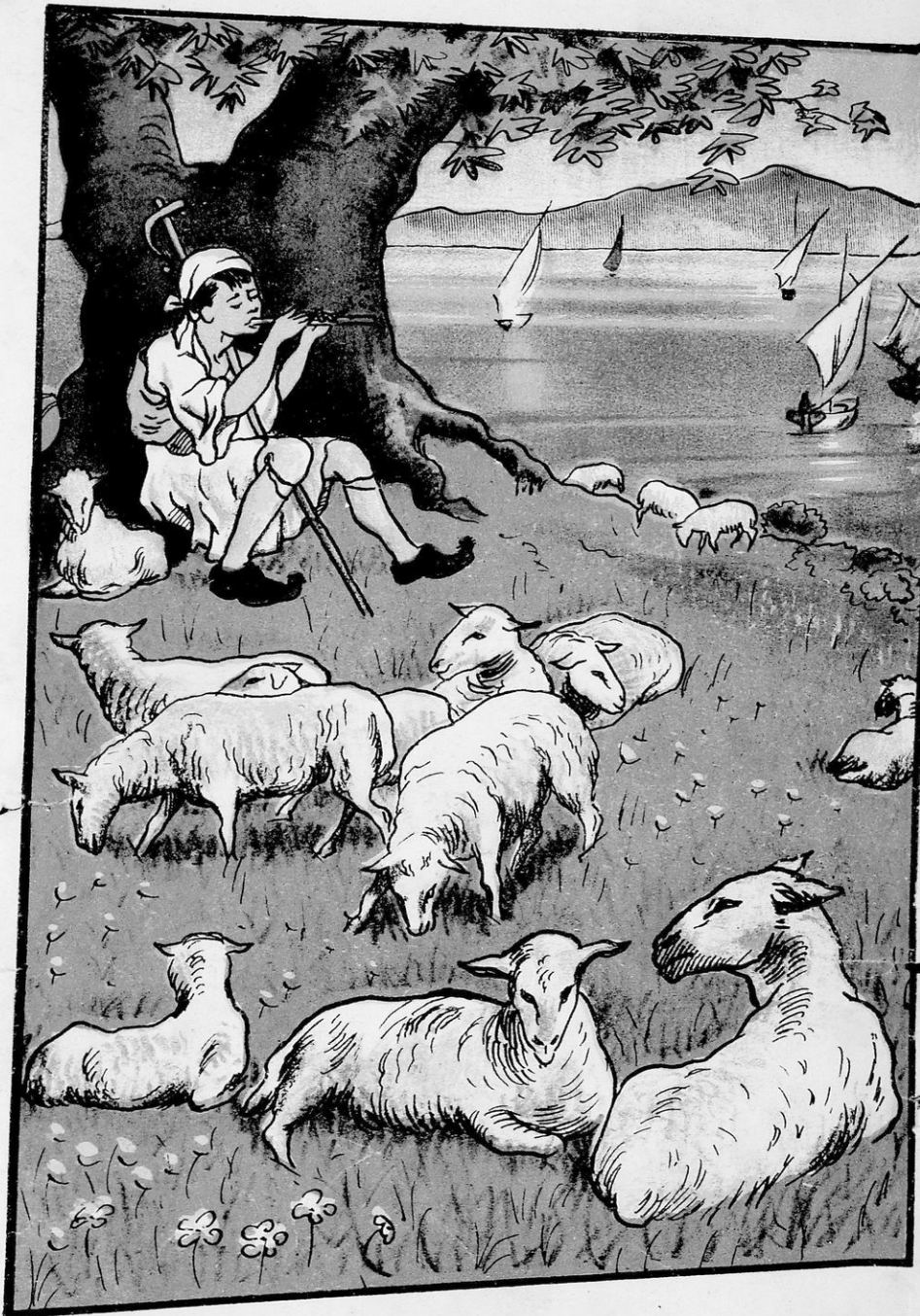

Αγροβιόλιον "Το πρώτο μου βιβλίο" επί Α. Πρίντλμ και Μ. Φ. Ζέσσα
 Ίβραδουίς, Λίπιν, Αθήναι 1937
 Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

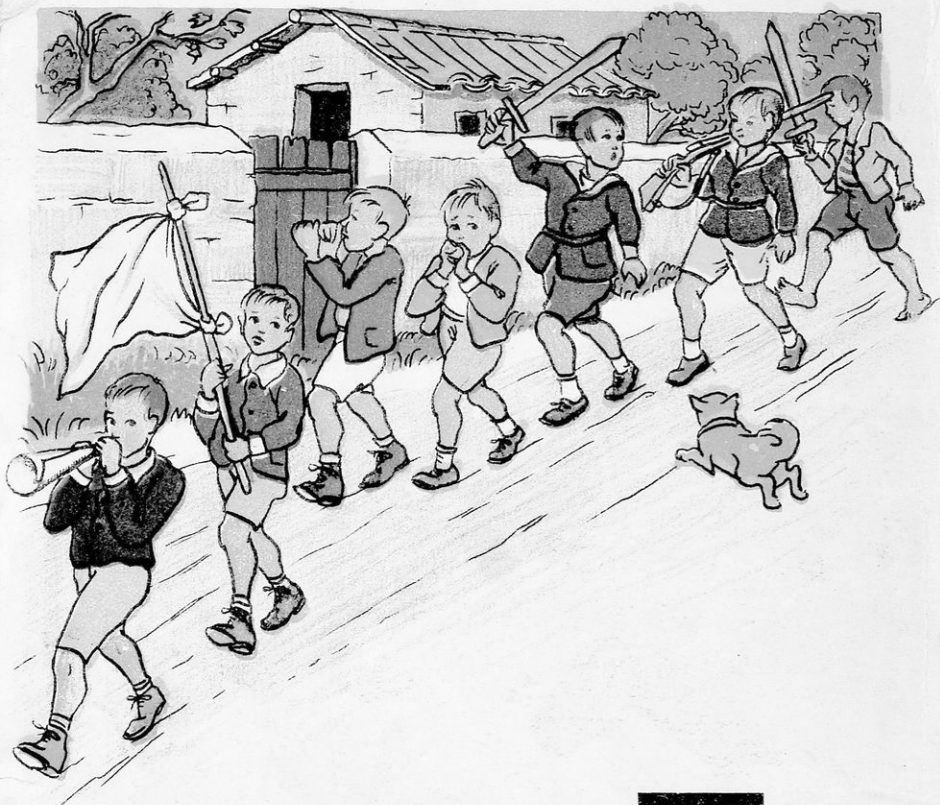

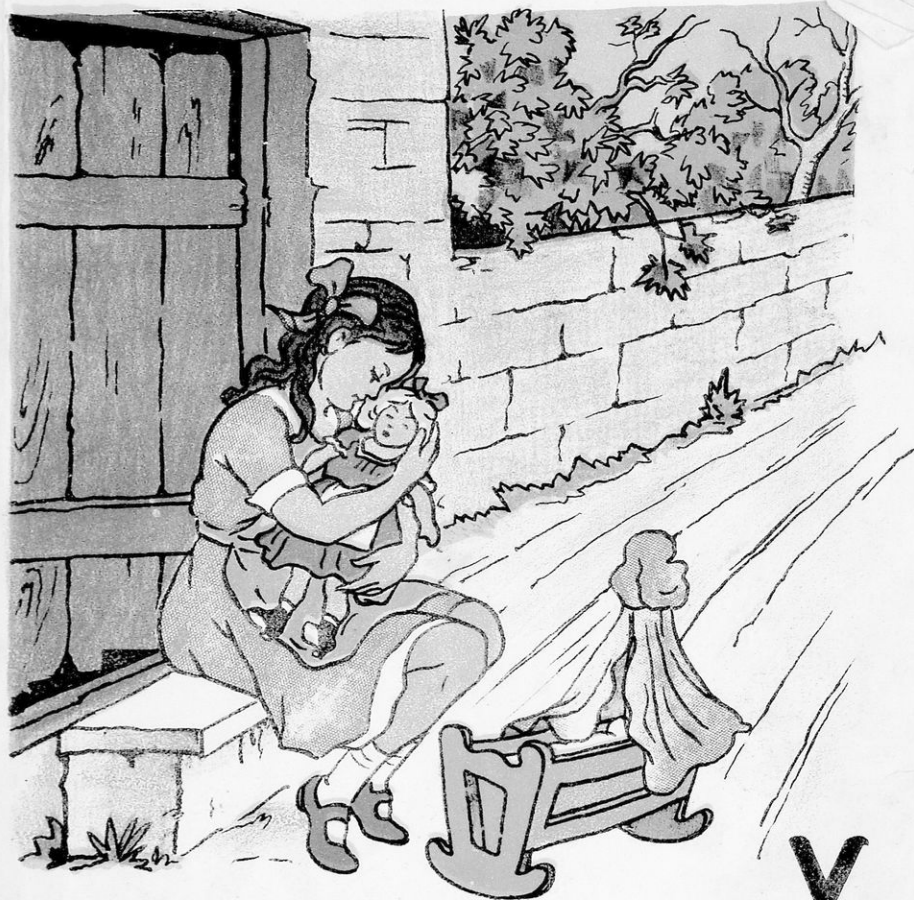

α α α

Τ τ

Τά, τά, τά,

νάνι, νάνι
Τὸ νινί...

Λ λ

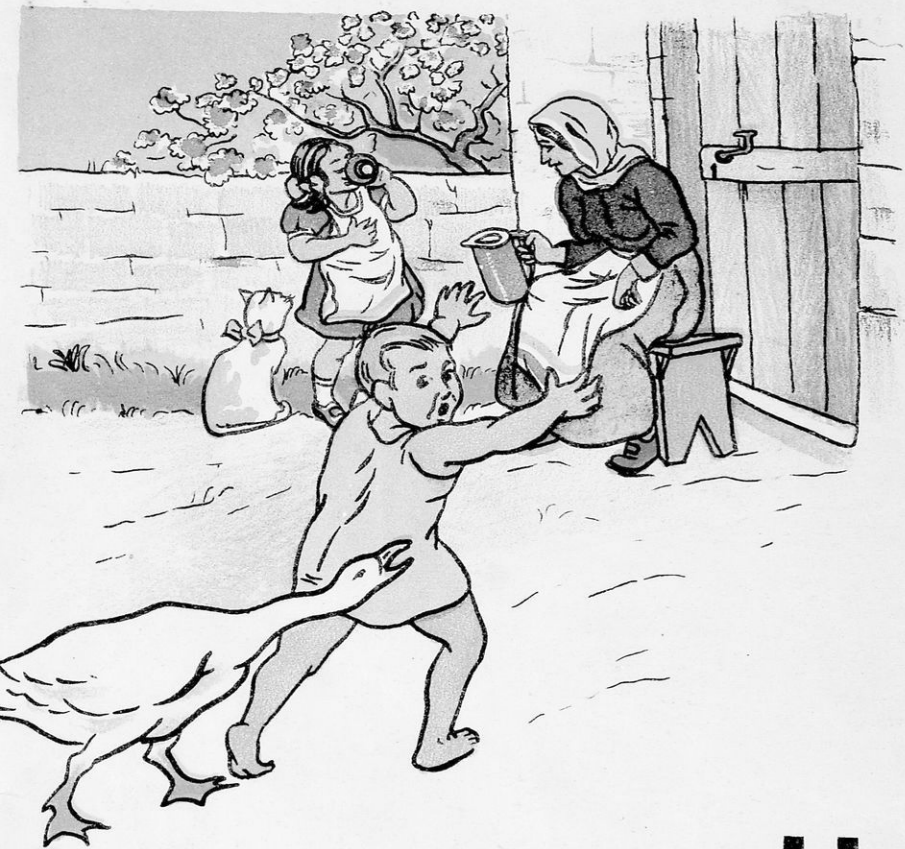
Λά, λά, λά...
νά όλα.. Λά, λά, λά..

Ε ε

"Ε ε ε!.. Λελέ!..

"Ελα!.. έλα!..

μ

μαμά!... έλα,
μαμάα!...

η

μή, μή, Λιλή...
μή, Λέλα...

Π π

πά, πά, πά, πί, πί, πί...
νά ή Πόπη μέ τò παπί.
- "Έλα, πάπια, νά τò παπί...

Κ κ

κό, κό, κό,... κά, κά, κά,
τί καλή ή Κική.
νά τη πάλι!...

- "Ελα, Κική! "Ελα Κική!...

Ρ ρ

ρ, ρ, ρ, ...
Ρένα, Ρίτα, νά μία
ροκάνα! Λελέ, έλα
πάρε τή ροκάνα. .
νά ή ροκάνα...
ρ, ρ, ρ...

γ γ γ... γάο, γάο,

έκαμε ή "Ηρα.

νιάοοο. έκαμε ή γάτα'

γιατί ή Ηρα έκαμε γάο, γάο;

γιατί ή γάτα έκαμε νιάοοο...

γ Η

... S C... ού... Ρόνα...
εμίλησε η Μαμά σιγανό
γιατί η Τασία έκανε γάνι.
- ού... έκανε η Ρόνα...
ουά Κική...

Ἡ Φιφίκα.

νά ἡ Ρένα μέ τή Φιφίκα.
Ἡ Φιφίκα σήμερα ἐφόρεσε
ἕνα κόκκινο φόρεμα.
ᾶ!, πόσο ἔγινε μεγάλη
ἡ Φιφίκα μέ τὸ κόκκινο
φόρεμα!

ὦ! ὦ! ὦ!

-Πώ! πώ! 'Η "Ηρα ἐπῆρε τὴ Φιφίκα.
"Ελα, Τασάκι, ἔλεγε ἡ Ρένα.

-Πώ! πώ! "Ελα, Τασάκι. 'Η "Ηρα
ἔφαγε τὴ Φιφίκα.

Τὸ Τασάκι γελά' μὰ τώρα γελά
κι ἡ Ρένα, γιατί ἡ "Ηρα ἔφερε πίσω
τὴ Φιφίκα.

Καλό δαδί...

- Έδω τό καλό δαδί...

Δαδί γιά τή φωτιά. Δέκα δεκάρες
τό δεμάτι.

- "Ε! μέ τό δαδί... νά δέκα δεκάρες.
Δώσε μας ένα δεμάτι. "Ένα μεγάλο
δεμάτι. Έμίλησε ή Λέλα.

- "Ελα, νά τό πιό μεγάλο δεμάτι...
έλεγε ό γέρο Δήμος.

Σῦκα, οὔκα.

-Ἔλα, Ρένα, οὔκα, οὔκα!

Τώρα μᾶς τὰ ἔφερε ἡ κυρά Σοφία
ἀπό τὴ συκιά της.

-Πόσο ἀγαπῶ τὰ οὔκα, Τάσο, ἔλεγε
ἡ Ρένα.

-Πάρε, Ρένα, δύο οὔκα. Τὰ ἄλλα
γὰ τὰ πᾶμε τῆς μητέρας.

-Ὦ! τί καλὰ οὔκα... ἔλεγε ἡ Ρένα.

Τί ἔφερε ἡ μαμά.

-Νά, Μίμη, ἓνα μύλο, ἔλεγε ἡ μαμά.

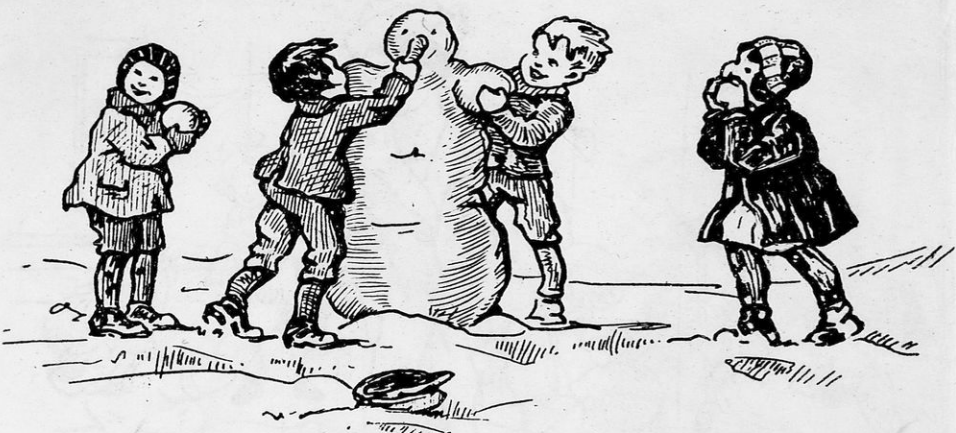
Νά, Νίκη, ἓνα νινί.

Νά κι ἐσύ, Νίκο, ἓνα τόπι.

-ὦ! τί καλή μαμά... ἔλεγε ὁ Μίμης
μέ τῆ Νίκη.

-ὦ! τί μεγάλο τόπι.. ἔλεγε κι ὁ Νίκος.

N M

Χιόνια!.. Χιόνια!..

Πώ! πώ! χιόνια! Πάλι έχιονισε...
Τί χαρά! Νά ο Χαρίλαος, ή Χαρά,
ό Γιαννάκης κι ό Τάσος.

Ή Χαρά φυσά τά χεράκια της
χ.. χ.. χ.. γιατί έπάγωσαν.

-Έλάτε νά κάνωμε ένα χιονάτο...
έλεγε ό Χαρίλαος.

Ό Γιαννάκης έφερε ένα καρόττο
για μύτη.

-ώ! τί μεγάλος έγινε ό Χιονάτος
μέ τήν κόκκινη μύτη!

Τί θέλετε;

‘Η γιαγιά δά φύγη για τὸ χωριό.
‘Ο Θάνος κι ἡ Θεανὼ ἐφίλησαν
τὸ χέρι της.

-Τί θέλετε νά σᾶς φέρω, ὅταν
δά γυρίσω;, ἔλεγε ἡ γιαγιά.

-‘Εγώ... παρακάλεσε ὁ Θάνος, δέλω
ἕνα καλάδι μὲ κορόμηλα.

-‘Εγώ, ἔλεγε ἡ Θεανὼ, δέλω
ἕνα καλάδακι κεράσια...

-Καλά, καλά... δά σᾶς φέρω
ἕνα μεγάλο καλάδι μὲ κεράσια,
κορόμηλα κι ἄλλα πολλά...

β β β...

Τί βοή.. Τί κακό.. Τί άέρας φοβερός.
Τό περιβόλι έγινε άνω κάτω.

-Βάσο, Χαρά, έλάτε έπάνω, έλεγε
ή μητέρα. Έ γιαγιά έκαμε τηγανίτες
μέ μέλι...

-Άμέσως, μαμά, λένε ό Βάσος
κι ή Χαρά. Θα φάμε πολλές
τηγανίτες.

Ζήτω ή μαμά.

‘Η Ζωή ήθελε νά ζυμώση μαζί
μέ τή μαμά της.

-“Οχι Ζωή! Έλεγε ή μητέρα μέ
γέλια. “Οταν μεγαλώσης, δά ζυμώνης
έσù γιά μένα. Τώρα κάθισε ήσυχη,
νά ίδῆς τί δά κάμω.

‘Η μητέρα έκαμε μιά μεγάλη πίτα.
-Ζήτω ή μαμά! Έφώναζε ή Ζωή.

Ξ.. Ξ.. Ξ...

- "Εξω... έξω από τὸ περιβόλι..."

"Ελα, Ρωζάνη, διώξε τις χήνες..."

Μᾶς ἔφαγαν τὰ λάχανα...

ἔφώναξε ἡ κυρὰ Πολυξένη.

Ξ.. Ξ.. Ξ... ἔφώναξε κι ἡ Ρωζάνη.

Τώρα δὲ πάρω ἓνα ξύλο, νὰ ἰδῆτε..

κακὲς χήνες... "Ὅλα τὰ ἔφαγατε.

Ἡ Εἰρήνη διαβάζει.

Ἴδέτε την πῶς καμαρώνει!

Ἔχει μάθει νὰ διαβάζη μιὰ χαρὰ
τὸ ἀλφαβητᾶριο.

Τώρα δὲ συλλαβίζει πιά. Διαβάζει
μία μία τίς λέξεις, καθαρά.

Ξέρει ἀκόμα νὰ διαβάζη λίγο
κι ἀπὸ ἔφημερίδα. Πιο πολὺ ὅμως
τῆς ἀρέσει νὰ διαβάζη παραμύδια.
Ἐκεῖνα τὰ ξέρει σὰ νεράκι κι ἀπέξω.

✦ Παιδιά, ἐλάτε.

Σήμερα εἶναι ὠραῖος καιρός.

-Παιδιά, ἐλάτε νὰ παίξωμε... ἐφώνησε ὁ Ἥλιος.

-Ναί! ναί! Εἶπε ἡ Ἄννα.

-Μὰ τί νὰ παίξωμε; Νὰ παίξωμε μέ τὸ μεγάλο τόπι, εἶπε ὁ Βάσος.

-Θὰ μέ παίξετε καὶ μένα; ἐρώτησε ἡ Ρένα.

-Βέβαια, βέβαια, εἶπε ἡ Ἄννα μέ γέλια. Ἐσύ, Ρένα, θὰ πηγαίνης νὰ πιάνης τὸ τόπι, ὅταν θὰ τὸ πετᾶμε ἔξω ἀπὸ τὸν κῆπο.

Ἡ ἑορτὴ τοῦ παπποῦ.

Σήμερα εἶναι ἡ ἑορτὴ τοῦ καλοῦ μας τοῦ παπποῦ.

Ἡ Ἀνθούλα νωρίς, νωρίς σηκώνεται. Θὰ πάη εἰς τὸν κῆπο νὰ φέρη λουλούδια. Ἐπειτα δά φορέση τὸ καινούργιο της φόρεμα καὶ δά πάη νὰ χαιρετίση τὸν παπποῦ της. Θὰ τοῦ δώση τὰ ὠραῖα λουλούδια καὶ δά τοῦ πῆ:

Μὲ λουλουδάκια ἔρχομαι
παπποῦ μου, νὰ σοῦ πῶ,
νὰ ζῆς καὶ νὰ σὲ χαίρωμαι,
γιατὶ σὲ ἀγαπῶ.

Ὁ γάτος ὁ Ψαρῆς.

Τοῦ λιχούδη τοῦ Ψαρῆ

κάτι τοῦ μυρίζει...

ψάρια ἔφερ' ἡ Φιφή,

καὶ γύρω της γυρίζει.

«ὦχ! ψαράκια! Νιάο, νιάο,
πῶς μ' ἀρέσουν, πῶς πεινάω!»

Τὸν λυπήθηκ' ἡ Φιφή
πῆρ' ἓνα ψαράκι.

-Ἔλα! εἶπε τοῦ Ψαρῆ
Πάρε μεζεδάκι.

«ὦχ! ψαράκια! Νιάο, νιάο
πῶς μ' ἀρέσουν, πῶς πεινάω!»

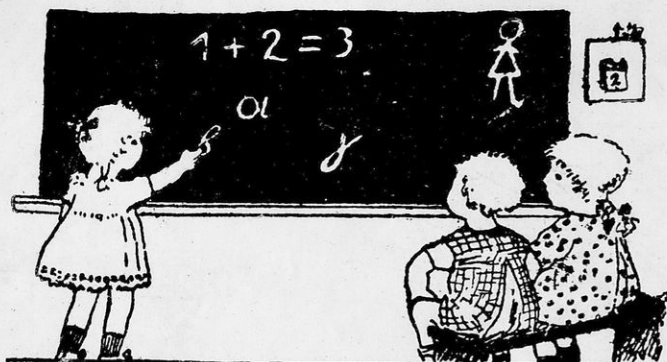

Ἡ Νίνα κοιμάται.

Εἶναι ὥρα πιά νὰ κοιμηθῇ ἡ Νίνα.
Θὰ σηκωθῇ πολὺ νωρίς, γιατί
δὰ φύγουν γιὰ τὴν ἐξοχή.
Νά την. Ποιὰ εἶναι μαζί της;
Ποιὰ ἄλλη ἀπὸ τὴ μανούλα της;
Τὴν ἐτοίμασε, τὴν ἐφίλησε καὶ τὴν
ἔβαλε νὰ κοιμηθῇ.
Νωρίς, τὰ ξημερώματα ὅλοι δὰ
σηκωδοῦν. Καὶ ὅλη ἡ οἰκογένεια
δὰ φύγη γιὰ τὴν ἐξοχή.
Τί ὥραϊα πού εἶναι τώρα τὴν ἀνοιξη!
Ἡ Νίνα κοιμάται. Τί ὄνειρο λοιπὸν
δὰ ἰδῇ;

ΟΙ

33

Ἡ Σταματίνα δασκάλα.

Ἦτο τόση δὰ ἡ Σταματίνα, μὰ ἐφέτος ἐπῆγε σχολεῖο.

Ὁ Σταδάκης καὶ ἡ Ἀσπασία δὲν ἐπῆγαν ἀκόμη σχολεῖο.

-Θὰ μᾶς μάθης, Σταματίνα, νὰ διαβάζωμε; Ἐρώτησε ὁ Σταδάκης.

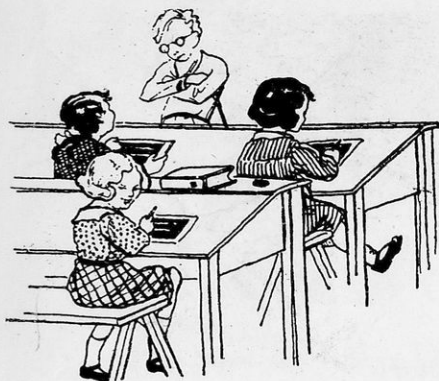
-Ἐγὼ δὰ σᾶς κάμω τὴ δασκάλα, ἔλεγε ἡ Σταματίνα.

-Ναί! Μὰ χωρὶς φωνές καὶ μαλλώματα! εἶπε ἡ Ἀσπασία.

Ἡ Σταματίνα ἐγέλασε καὶ εἶπε:

-Ἐγὼ δὰ εἶμαι μὴ καλὴ δασκάλα.

Μὰ καὶ σεῖς νὰ εἴσαστε καλὰ παιδιά.

Τὰ ὠραῖα γράμματα.

Ἡ Κλειῶ ξαίρει καὶ γράφει στὴν
πλάκα τῆς ὅλα τὰ γράμματα. Τὰ
γράφει ὅμως ἄσχημα.

-Πρέπει νὰ γράφης ἴσια καὶ καλά,
τῆς λέγει ἡ δασκάλα τῆς. Νὰ κάμης
τὰ γράμματα καθαρά. Μὴ βάζης τόσο
μεγάλη οὐρά στὸ ρ...

Κάμε ἴσια τὰ ποδαράκια τοῦ π...

Ἡ Κλειῶ ἔβαλε τὰ δυνατά τῆς.

Πιάνει καλά τὸ κονδύλι τῆς.

Νά! Τώρα ἔκαμε ὠραῖα γράμματα.

Ἡ δασκάλα τῆς, τῆς ἔβαλε ἓνα
μεγάλο ΑΡΙΣΤΑ.

γρ κλ πλ πρ

Πώ! πώ! βροχή!

Σήμερα βρέχει από τὰ ξημερώματα.
Τὰ νερά τρέχουν στους δρόμους.
Πώ! πώ! λάσπες! Τρέχουν καί τὰ
παιδάκια πού γυρίζουν από τὸ
σχολεῖο. Ὁ ἀέρας βουϊζει δυνατά.
-Γρήγορα γιὰ τὸ σπίτι, φωνάζει
ὁ Χρῖστος. Καί τρέχει νὰ πιάση τὸ
καπέλλο, πού τὸ ἐπῆρε ὁ ἀέρας.
"Ολοι τρέχουν γρήγορα γιὰ τὸ σπίτι.
Μόνον τὰ βατραχάκια παίζουν μὲ
τὴ βροχή. Τρέχουν καί χοροπηδοῦν
στά νερά καί στὶς λάσπες.

Ντίν-ντάν οί καμπάνες.

Οί καμπάνες άπό τά ξημερώματα σημαίνουν χαρούμενα.

Ντίν-ντάν, ντίν-ντάν...

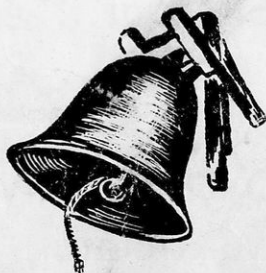
Σήμερα εΐναι Χριστούγεννα. "Όλοι έξύπνησαν πρωΐ, πρωΐ. Έφόρεσαν τά γιορτινά των. "Υστερα έξεκίνησαν για τήν έκκλησία μέ χαρά.

Ντίν-ντάν, ντίν-ντάν...

Οί καμπάνες καλοϋν τούς χριστιανούς νά γιορτάσουν τή γέννηση του Χριστουΐ μας.

Ντίν-ντάν, ντίν-ντάν...

Τί ώραΐα πού εΐναι σήμερα ή έκκλησία! Λάμπει άπό τά πολλά φώτα και εΐναι γεμάτη άπό τούς χριστιανούς.

μπ ντ πν Υ

‘Ο ‘Αράρης παίζει κρυφτό.

-Φλώρα, Χρίστο, έλãτε νã παίξωμε τήν τυφλόμυγα.

-‘Οχι, Νϊκο. Δέν μ’ άρέσει νã μου δένουν τã μάτια. Νã παίξωμε τò κρυφτό.

-Ναί, ναί! έφώναξε ó Χρίστος.

-‘Εγώ δã φυλάζω πρώτη, είπε ή Φλώρα.

-‘Ελãτε... κρυφθήτε, παιδιã...

‘Ερχομαι... έτοιμοι;

-‘Ακόμα!... Στάσου... Κούκου!.. ‘Ελα Φλώρα.

‘Ο Νϊκος είναι κρυμμένος πίσω άπό ένα κιουπι.

Ἡ Ἀννούλα μὲ τὴν Ἑλένη εἶναι πίσω
ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς ἀποθήκης.

Ὁ Χρῖστος, ὁ Νῖκος, ἡ Χρυσούλα,
εἶναι πίσω ἀπὸ τὴ μουριά.

Σᾶς βλέπω... σᾶς βλέπω..!

-Κούκου, Φλώρα, κούκου! φωνάζουν
τὰ κρυμμένα παιδιά.

Ἡ Φλώρα ψάχνει ἐδῶ, ψάχνει ἐκεῖ...
καὶ φωνάζει...

-Σᾶς βλέπω... σᾶς βλέπω..!

Τρέχει καὶ ὁ Ἀράπης μαζί μὲ τὴ
Φλώρα. Βρίσκει τὸ Νῖκο, φωνάζει
καὶ κουνάει τὴν οὐρά του, σάν νὰ
λέγη: «Σᾶς βρήκαμε! Σᾶς βρήκαμε!»
Ὁ Νῖκος βγαίνει ἀπὸ τὴν κρυψώνα
καὶ φωνάζει μὲ γέλια:

-Μὰ δὲν εἶπαμε νὰ παίζη κρυφτό
καὶ ὁ Ἀράπης!

χν βλ βγ

Ἡ Φιφίκα

Ξαφνικὰ ἄρρωστη.

Ἡ Ρένα παίζει μὲ τὴν κούκλα της, τὴ Φιφίκα. Σήμερα τὴν ἔχει ἄρρωστη. Τί καλὰ πού ἦλθε ἡ ἑξαδέλφη της ἡ Κλειώ!

-Καλημέρα, κυρὰ κουμπάρα, ἔλεγε ἡ Ρένα. Σήμερα εἶμαι ἄνω κάτω. Ἡ Φιφίκα μου ἄρρώστησε ξαφνικά.

-Καὶ τί ἔχει τὸ παιδάκι σου, Ρένα;

-Νά, εἶναι τώρα μιὰ ἑβδομάδα πού τὸ προσωπάκι του εἶναι κίτρινο. Δὲν παίζει... Δὲν μιλάει...

-Ἄ! εἶπε ἡ Κλειώ, γελαστή. Τὸ πρᾶγμα εἶναι σοβαρό. Πάω νὰ φωνάξω τὸ Σωτηράκη τὸν ἀδελφό μου, νὰ κάμῃ τὸ γιατρό.

Ὁ Σωτήρης γιατρός.

Ὁ Σωτηράκης ἐφόρεσε γρήγορα τὸ παλτό του μὲ σηκωμένο τὸ γιακά.

Ἐπῆρε ἓνα μαστοῦνι κι ἓνα καπέλλο τοῦ θείου καὶ ἦλθε σοβαρός, σὰν ἀληθινὸς γιατρός.

-Ἄ! τὴ μικρούλα τὴ Φιφίκα. Ἐχει σοβαρὴ ἀσθένεια.

Τὰ χεράκια τῆς εἶναι παγωμένα!

Ἐπρεπε νὰ τῆς δώσης κινίνο...

-Ἄχ! γιατρέ, δὲν τὸ παίρνει. Ἐχει σφιγμένα τὰ δόντια τῆς.

-Λοιπὸν εἶναι ξεροκέφαλη!

-Ὅχι. Ἡ Φιφίκα μου ἔχει πονόδοντο. Δὲν εἶσαι καλὸς γιατρός, Σωτηράκη. Ἐγὼ δὰ τῆς δέσω τὸ κεφαλάκι τῆς μὲ μεταξωτὸ μαντῆλι καὶ δὰ τὴν βάλω νὰ κοιμηθῆ, χωρὶς γιατρικά!

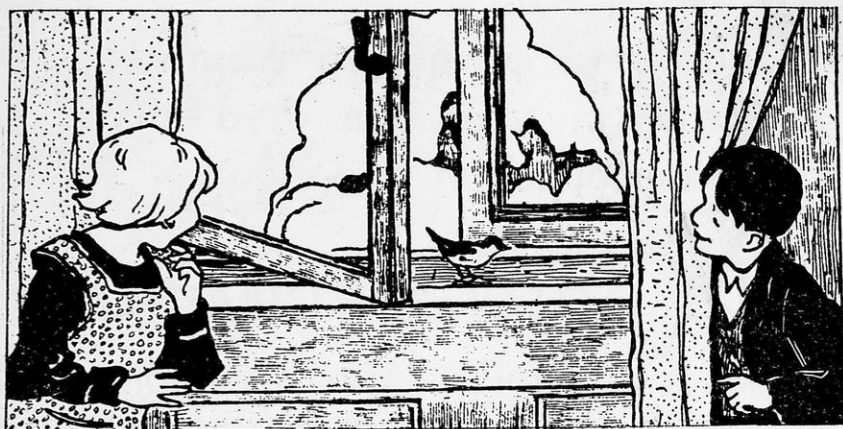

Ἡ Ἀγλαΐα ξαίρει καὶ ψωνίζει.

Ἡ Ἀγλαΐα ἔχει μεγάλη χαρά. Γιατί τὴν ἔστειλε ἡ μαμά της νὰ ψωνίση. Καθὼς πηγαίνει στὸ μπακάλικο τοῦ κύρ-Λεωνίδα, προσπαθεῖ νὰ μὴ ξεχάση κανένα πράγμα.

Τί κάμνει λοιπὸν ἡ Ἀγλαΐα; Ὅλο λέγει καὶ φωνάζει ἕνα-ἕνα ὅλα τὰ ψώνια.

Καὶ τὰ μετρά με τὰ δάκτυλά της:
«Μακαρόνια, ἕνα, κεφαλοτύρι, δύο,
βούτυρο, τρία, πιπέρι, τέσσερα... χμ...
Εἶναι ἄλλα δύο ἀκόμη .. Ἄ! τὰ βρῆκα!
Ντομάτα, πέντε καὶ κανέλλα, ἕξη!
Κι ἂν βρῶ φθηνά, θὰ πάρω καὶ
βερούκοκα».

'Από χθές νηστικό.

-Περικλή, Θάλεια, έλατε νά ιδήτε
ένα πουλάκι στο παράθυρο' είπε
ό πατέρας.

Τά παιδιά έπλησίασαν στο παράθυρο.
"Εξω όλα ήσαν σκεπασμένα από
τά χιόνια!

"Ενα μικρό πουλάκι ήτο ζαρωμένο
έξω από τó παράθυρο, στο πεζούλι.

-Τό καημένο κρυώνει και πεινάει,
είπεν ό πατέρας. 'Από χθές δά έχη
νά φάγη. Δέν βρίσκει πουθενά τροφή.
Γιατί όλα τά έχει σκεπάσει τó χιόνι.

-Πατέρα, είπε ή Θάλεια, νά του

σμ χθ

δώσωμε νά φάγη λίγο ψωμάκι;
-Σταδῆτε, ν' ἀνοίξω σιγά-σιγά
τὸ παράδυρο μὴ τρομάξη.

Τοῖ-τοῖ τὸ πουλάκι.

Ὁ πατέρας ἀνοίγει λίγο τὸ παράδυρο
σιγά-σιγά. Τὸ πουλάκι ἐκοίταζε τὰ
παιδιά μὲ τὰ λυπημένα ματάκια του.
Ἐπειτα ἐπλησίασε τὰ ψίχουλα, πού
τοῦ ἔρριξαν.

Σιγά-σιγά ἐπῆρε δάρρος, σάν νά τὰ
ἐγνώριζε πιά καί ἄρχισε νά τσιμπᾷ
τὰ ψίχουλα μὲ λαιμαργία.

-Σπίνος εἶναι, εἶπεν ὁ πατέρας.

Ὁ σπίνος ἔτρωγε τώρα μιὰ χαρά.

Ἐπειτα ἐκοίταζε τὰ παιδιά καλά, καλά
κι ἔβγαλε κάτι χαρούμενες φωνίτσες.

Σπίν-σπίν-τοῖ-τοῖ...

Σάν νά τοὺς εἶπε: «Εἶσθε καλοὶ
ἄνθρωποι». Καί ἔπειτα ἔφυγε.

Ὁ κύρ Βαγγέλης.

-Μπάμιες, ντομάτες, μελιτζάνες,
πατζάρια!...

Ὁ κύρ Βαγγέλης, ὁ μανάβης, κάθε
πρωὶ περνᾷ μὲ τὸ γαῖδαρό του
φορτωμένο. Καὶ μὲ τὶς φωνές του
ξεκουφαίνει τὴ γειτονιά.

«Ἐλᾶτε, κυράδες, πάρτε φρέσκα
λαχανικά καὶ φρούτα. Ἔχω πεπόνια,
σταφύλια, τζάνερα ...»

«Γκάρ, γκάααρ...» γκαρίζει καὶ ὁ
γαῖδαρος τοῦ κύρ Βαγγέλη. Σὰν νὰ
λέγη: «Ἐλᾶτε, γιατί δὰ φύγουμε!»

γγ γκ τζ

Ὁ Πέτρος ναυτάκι.

Ἴδείτε τὸν Πέτρο, πῶς
καμαρώνει!

Ὁ πατέρας τοῦ ἔκαμε
ῥῶρο γιὰ τὴν ἑορτὴ του
μιὰ ναυτικὴ φορεσιά.

Μόλις τὸν εἶδε ἡ γιαγιά, ἔκαμε πῶς
δὲν τὸν ἐγνώρισε καὶ εἶπε.

-Καλὲ ποιὸ εἶναι αὐτὸ τὸ ναυτάκι;

Ὁ Πέτρος ἐγελοῦσε καὶ ἐπερπατοῦσε,
γιὰ νὰ δείξη τὰ ναυτικά του μὲ τὸ
μακρὺ πανταλόνι.

-Ὅταν δὰ μεγαλώσω, εἶπεν ὁ Πέτρος,
δὰ γίνω ἓνας ὠραῖος ἀξιωματικὸς
τοῦ ναυτικοῦ.

Εἶδες γιαγιά, τί ὠραῖοι πού εἶναι;

-Ναί, εἶπεν ἡ γιαγιά. Νὰ μάθῃς πολλὰ
γράμματα, γιὰ νὰ γίνῃς, ὅ,τι θέλεις.

Καυγᾶς στήν αὐλή.

Στήν αὐλή μας γίνεται μεγάλος
καυγᾶς. Ὁ Ἀράπης ὁ σκύλος μας
κυνηγάει τὸ Μαυρούλη, τὸ μαῦρο
γάτο μας.

Ὁ Μαυρούλης ἐχώθηκε μέσα στο
σταῦλο.

Πίσω του ἔτρεξε καὶ ὁ Ἀράπης.

Ὁ Μαυρούλης ὅμως τρυπώνει πίσω
ἀπὸ τὸ καλάδι τῆς μαύρης κλώσσας.

Ἡ μητέρα τότε φωνάζει:

-Παῦλο, διώξε ἀπὸ τὸ σταῦλο τὸ
Μαυρούλι καὶ τὸν Ἀράπη. Θὰ σπάσουν
μὲ τὰ παιγνίδια των τὰ αὐγά
τῆς μαύρης κλώσσας μας!

Ἡ Εὐανδία χορεύει.

Γέλια, φωνές καὶ τραγούδια
ἀκούονται ἔξω. Καλὲ τί
τρέχει;

Ἡ Εὐανδία βγαίνει στὸ
παράθυρο. Βλέπει μιὰ γκαμήλα, πού
χορεύει στὴν πλατεῖα.

Ὁ γκαμηλιέρης ἔπαιζε τὸ ντέφι του
καὶ ἔτραγουδοῦσε:

Χόρευε κυρὰ Μαρῖώ
νά σέ δοῦνε στὸ χωριό.
Χόρευε μ' ἓνα ποδάρι
μὲ ναζάκια καὶ μὲ χάρι.

Ἡ Εὐανδία βλέπει τὸ χορὸ καὶ
ζηλεύει. Παίρνει λοιπὸν τὴν κούκλα
τῆς καὶ χορεύει κι αὐτή.

Λουλουκάκι μου χρυσό
χόρευε νά σέ χαρῶ.

Ἡ προκομμένη.

Μιά κορούλα τόση δά
μαγειρεύει καὶ ζυμώνει,
πότε κάθεται, κεντᾶ,
πότε πλένει, πόντ' ἀπλώνει.

Κάθεται σάν μιὰ γριούλα,
κόβει, ράβει καὶ μπαλώνει,
τί χαρὰ γιὰ τὴ μανούλα,
τὴν φιλεῖ, τὴν καμαρώνει.

Στὸ σχολεῖο τῆς πηγαίνει,
συλλαβίζει καθαρά
καὶ τὸ μάθημα μαθαίνει
κάθε μέρα μιὰ χαρά.

Ἡ Εὐδυμούλα ἀπλώνει.

Τί χαρά πού ἔχει ἡ Εὐδυμούλα! Πῶς τῆς ἀρέσει νά βοηθῇ τὴ μανούλα τῆς στὶς δουλειές τοῦ σπιτιοῦ.

Ἴδέτε τὴν. Καμαρῶστε τὴν!

Ἐξέβγαλε τὰ ρούχα τῆς μπουγάδας καὶ τώρα τ' ἀπλώνει.

Ὡς τὸ βράδυ θὰ ἔχουν στεγνώσει καὶ δ' ἀρχίσει τὸ σιδέρωμα.

-Εὐδυμούλα, ἄφησε τίς δουλειές καὶ διάβασε τὰ μαθήματά σου. Αὔριο εἶναι Δευτέρα.

-Ὅλα τὰ μαθήματα τὰ ἔχω διαβάσει μαμά.

Τὰ ξαίρω νεράκι. Εἶναι πολὺ εὐκόλα! Τώρα θέλω νά σᾶς βοηθήσω, γιὰ νά μὴ κοπιάζετε.

-Τὴν εὐχή μου νᾶχης, Εὐδυμούλα, εἶπε ἡ μανούλα τῆς.

Ὁ Στρατῆς περπατᾷ.

Ὅλο τὸ σπίτι εἶναι ἄνω κάτω. Γέλια, φωνές, φασαρίες. Γιατί;

Καλὲ ὁ μικρὸς ὁ ἀδελφούλης μας, ὁ Στρατῆς, σήμερα ἐπερπάτησε γιὰ πρώτη φορά.

Ὡς τώρα εἰσύρευτο μὲ τὰ χεράκια του καὶ μὲ τὰ γόνατα.»

-Ἔλα, μικρὸ μου, τοῦ λέγει ἡ μαμὰ του. Καὶ ὅλοι μαζί τοῦ ἐφωνάζαμε:

«Στράτα, στρατούλα, ἔλα τὸ μωρὸ μας...

Ἔμπρὸς, Στρατάκη... ὦπ! ὦπ! σιγά, σιγά.

Ἔλα Στρατάκη».

Καὶ ὁ Στρατάκης ἔπαιρνε δάρρος. Ἔκαμνε δύο-τρία βηματάκια, ἐστέκετο, λίγο ἤθελε νὰ πέση., ἔπειτα πάλι ἐπερπατοῦσε κι ἐπεφτε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μαμᾶς μὲ γέλια.»

1. Πάμε έκδρομή.

Σήμερα είναι Σάββατο. Τò απόγευμα δέν έχει σχολειό.

Όλα τὰ παιδιά πηγαίνουν έκδρομή.

Τί χαρά! Τί φωνές!

Ή κυρία Πολυξένη τούς εἶπε νά πάρουν μαζί καί τò φαγητό των.

Οί σάκκες των σήμερα είναι γεμάτες διάφορα ώραῖα πράγματα.

Ψωμάκι, τυράκι, αὐγά, σταφίδες, σῦκα...

Τί ώραῖα πού θά περάσουν!

3. Πόσα είναι;

Νά μιὰ παρέα ἀπὸ παιδάκια. Κρατιοῦνται ἀπὸ τὰ χεράκια καὶ χοροπηδοῦν.

Πόσα εἶναι αὐτὰ τὰ παιδάκια;

Ἔνα, δύο, τρία, τέσσερα, πέντε, ἕξι, ἑπτὰ, ὀκτώ, ἑννέα, δέκα!

Ποιὰ εἶναι;

Ἡ Ρένα, ὁ Τάσος, ἡ Ἀντιγόνη, ὁ Μηνᾶς, ἡ Βάσω, ἡ Κατίνα, ἡ Ἀλεξάνδρα, ἡ Μαρίνα, ἡ Χαρίκλεια καὶ ἡ Σμαράγδα μὲ τὰ σγουρὰ μαλλιά.

3. Λουλούδια, λουλούδια..

-Παιδιά, ἐλάτε νὰ μαζέψωμε λουλούδια, ἐφώνησε ὁ Τάσος.

-Ἐγὼ δὰ κάνω ἕνα στεφάνι, εἶπε ἡ Ρένα.

-Κι' ἐγὼ θὰ φτιάξω ἓνα
μεγάλο καὶ ὠραῖο
μπουκέτο, εἶπε ὁ Μηνᾶς.
-Ποιανοῦ θὰ τὰ πᾶτε;
ἐρώτησε ἡ δασκάλισσα.
-Τῆς μητερούλας!
ἐφώναξαν ὅλα τὰ παιδιὰ.

4. Τὶ ὠραῖα χρώματα!

-Πῶ! πῶ! παπαροῦνες πού ἔχει ἐδῶ!
ἐφώναξε μὲ χαρὰ ἡ Ρένα.

-Τὶ χρῶμα ἔχουν; ἐρώτησε ἡ δασκάλισσα.

-Κόκκινο! ἐφώναξαν ὅλα τὰ παιδιὰ.

-Οἱ μαργαρίτες τί χρῶμα ἔχουν;

-Ἄσπρο, ἐξαναφώναξαν
τὰ παιδιὰ.

-Ἐχει καὶ κίτρινες
μαργαρίτες, εἶπε ἡ Ρένα.

-Τώρα νὰ μοῦ πῆτε, ποιοῦ
πουλὶ εἶναι μαῦρο.

-Τὸ χελιδόνι... εἶπε ἡ
Ρένα.

-Ὁχι, εἶπε ἡ Ἀντιγόνη. Τὸ
χελιδόνι εἶναι ἄσπρο καὶ μαῦρο.
Ὁ κόρακας εἶναι κατάμαυρος.

-Εὐγε, Ἀντιγόνη...

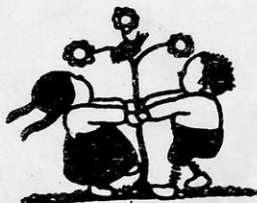
-Καὶ τὰ ὄμορφα λουλουδάκια,
τὰ ἀστράκια, τί χρῶμα ἔχουν;

-Μπλέεε! ἐφώναξαν πολλὰ
παιδιά.

✓ 5. Καιρὸς γιὰ τὸ σπίτι.

✓ Ἡ κυρία Πολυξένη σφυρίζει
δυνατὰ μὲ μιά σφυρίκτρα.

-Ἐλάτε, παιδιά! Πάρτε τὰ
πράγματά σας καὶ τὰ λουλούδια.
Εἶναι καιρὸς νὰ γυρίσωμε σπίτι.

Ο ήλιος σιγά-σιγά κρύβεται πίσω από το βουνό.

Ο βοσκός μαζεύει τα πρόβατά του.

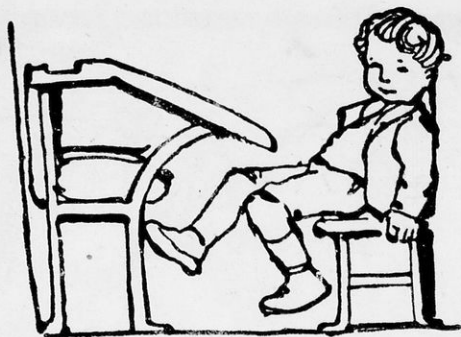
Τα παιδάκια γυρνούν στο σπίτι φορτωμένα με ώραϊα λουλούδια.

Καθώς περνούν τους δρόμους του χωριού, τραγουδούν.

Ω! τι χαρά πού έχουν οί μανοῦλες των, καθώς τὰ βλέπουν ἔτσι χαρούμενα καί γελαστά.

Τί έμαθε.

↓ Ο Σταδάκης έμαθε όλα τὰ γράμματα.
Έμαθε τὰ μικρά. Έμαθε καί τὰ κεφαλαία.
Ο παππούς του είπε, πώς έχει μάθει ένα
τσουβάλι γράμματα. ↓

Ο Στάθης έγέλασε καί του άπάντησε:
-Παπούλη, τὰ γράμματα που έμαθα, δέν τὰ
έβαλα στο τσουβάλι. Τὰ έβαλα στο κεφάλι μου
καί τὰ θυμοῦμαι όλα άπ' έξω. Είναι 24. Να
σας τὰ πῶ;

Α Β Γ Δ Ε Ζ Η Θ Ι Κ Λ
Μ Ν Ξ Ο Π Ρ Σ Τ Υ Φ Χ
Ψ Ω

ΜΕΡΟΣ
Β'.

▽ Καλημέρα...

Ὁ Τάσος καὶ ἡ Ρένα κοιμοῦνται ἀκόμη.
Ἡ μητέρα ἐμπῆκε στὴν κάμαρα καὶ τοὺς ξυ-
πνᾶ μὲ χάρδια καὶ φιλιὰ.

— Παιδιά! ξυπνήστε! ἐξημέρωσε! Νὰ ὁ
ἥλιος!.. Νὰ τὰ χελιδονάκια. Ὅλα σᾶς φω-
νάζουν: Καλημέρα... καλημέρα, παιδιά!..

Εἶναι ὥρα νὰ σηκωθῆτε. Σήμερα ἀρχίζει
τὸ σχολεῖο! Πάει πιά ἡ Λαμπρὴ καὶ τὰ
παιγνίδια...

Τὰ παιδιά ἀμέσως ἐπήδησαν ἀπὸ τὸ κρεβ-
βάτι. Ἀγκάλιασαν καὶ ἐφίλησαν τὴ μητέρα μὲ
γέλια καὶ χαρές.

— Καλημέρα, μαννούλα! καλημέρα! γρή-
γορα νὰ πλυθοῦμε, νὰ ντυθοῦμε καὶ νὰ φᾶμε.
Τί χαρά! Σήμερα ἔχομε σχολεῖο!.. 40

Τὸ Ἡμερονύκτιο.

Πρωτὶ ὁ ἥλιος βγαίνει
ἀπ' τὴν ἀνατολή...
Τὸ βράδυ κατεβαίνει
μ' ὀλόχρυση στολή,
νὰ κοιμηθῆ στὴ δύση.

Μὰ ὕπνος πρὶν τὸν πάρη,
ἀφήνει προσταγὴ
στὰ ἄστρα, στὸ φεγγάρι
νὰ φέγγουνε τῆ γῆ,
ὡς που νὰ ἐξυπνήσῃ. . .

Γ. Βυζιηνός

Στό καλό...
καλή προκοπή!

Νά τα τώρα. Ἡ Ρένα καί ὁ Τάσος φεύγουν γιά τὸ σχολεῖο μέ τή μητέρα των.

Καθὼς ἐπερνοῦσαν ἀπὸ τὴν αὐλή, εἶδαν τὸν πετεινό, ποῦ ἐκαμάρωνε. Γύρω του ἔβοσκαν οἱ κότες.

— Κύρ πετεινέ, εἶπε ἡ Ρένα μέ γέλια. Ἄλλοτε νὰ λαλᾶς πιὸ δυνατὰ τὰ ξημερώματα. Γιατί θέλομε νὰ ξυπνᾶμε πρωτῆ, πρωτῆ...

— Ναί, κύρ πετεινέ, εἶπε καί ὁ Τάσος. Ἐμεῖς πηγαίνομε στό σχολεῖο! Ἐγὼ εἶμαι στήν πρώτη τάξη καί ἡ Ρενούλα μας στή δευτέρα.

Σ τὸ σχολεῖο. 1

Ὁ Τάσος εἶχε μεγάλη χαρά, πὺ ἐπήγαινε ὕστερα ἀπὸ τόσες ἡμέρες στὸ σχολεῖο.

Ἀπὸ προχθές τοῦ εἶχε ἀγοράσει ἡ μαμά του μιὰ καινούργια πλάκα κι ἓνα κοντύλι. Ἡ Ρενούλα ἐκρέμασε κι ἓνα σφουγγαράκι στὴν πλάκα του.

Νὰ καὶ τὸ σχολεῖο! Εἶναι ἓνα κάτασπρο κτίριο. Πολὺ μεγάλο καὶ μὲ πολλὰ παράθυρα.

Ἐμπῆκαν μέσα ἀπὸ μιὰ μεγάλη πόρτα.

Ὁ Τάσος καὶ ἡ Ρένα ἐφίλησαν τὴ μαμά των καὶ ἔτρεξαν στὴ μεγάλη εἴσοδο.

Νὰ καὶ ἡ δασκάλισσα, ἡ κυρία Πολυξένη. Τί καλὴ πὺ εἶναι. Πάντα γελαστὴ καὶ χαρούμενη.

Καλημέρα, παιδιά! καλῶς τα... πῶς ἐπεράσατε τὴ Λαμπρή;

Ὁ Τάσος, ἡ Ρένα καὶ τὰ ἄλλα παιδιά τῆς ἐφίλησαν τὸ χέρι. Ἐπειτα ἐπέρασαν στὴν ὕλη.

✓ Ἡ αὐλή τοῦ σχολείου.

✓ Γύρω, γύρω, κατὰ τὸν τοῖχο ἦσαν μεγάλα δένδρα. Ἦσαν καὶ διάφορα φυτὰ καὶ γλάστρες μὲ λουλούδια.

Ἦσαν τὰ παιδάκια τῆς γειτονιᾶς ἦσαν ἐκεῖ. Ἐχαλοῦσαν τὸν κόσμον μὲ τίς φωνές των καὶ τὰ παιγνίδια.

Ἄλλα ἐπαιζαν κρυφτό, ἄλλα κυνηγητὸ κι ἄλλα παιγνίδια. Ἔτρεχαν, ἐπεφταν, ἐσηκώνοντο, ἐγελοῦσαν καὶ ἐφώναζαν.

➤ Νὰ ὁ Μιχαλάκης Παναγιώτου μὲ τὴν ἀδελφή του τὴν Κατίνα. Ἡ Κικὴ Εὐθυμίου μὲ τὸν ἀδελφοῦλη της, τὸ Ζαχαρία. Νὰ τὰ τρία ἀδελφάκια, ὁ Κίμων, ὁ Ἀχιλλέας καὶ ἡ Εὐτέρπη. Νὰ ἡ Χρυσούλα Ζανῆ καὶ ἡ ἑξαδέλφη της ἡ Χαρά. Νὰ ὁ Λελὲς Χαριλάου μὲ τὴ σάκκα του κρεμασμένη στοὺς ὦμους.

Ἦσαν τὸ Τάσος μὲ τὴ Ρένα ἐκοίταζαν σαστισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ...

Ξαφνικὰ ἐκτύπησε τὸ κουδοῦνι.

Ντίν - ντάν... ντίν... ντάν...

Ἡ δασκάλισσα.

— Παιδιά ἡσυχία, φωνάζει ἡ κυρία Πολυξένη, ἡ δασκάλισσα τῆς πρώτης τάξης. Ἄφῃστε τίς φωνές καὶ τὰ παιγνίδια. Σηκωθῆτε νὰ πῆτε τὴν προσευχή.

✓ Τὰ παιδάκια μὲ μιᾶς ἐσηκώθησαν καὶ μὲ φωνὴ δυνατὴ ἄρχισαν νὰ λέγουν τὴν πρωϊνὴν προσευχή :

✓ Θεέ μας, ποῦ ἀπὸ ψηλά
μας βλέπεις, φώτισέ μας.
Νὰ γίνωμε ὅλοι μας καλὰ
παιδιά, βοήθησέ μας. ✓

✓ Τώρα, καθίστε φρόνιμα, εἶπεν ἡ κυρία Πολυξένη· θὰ σᾶς πῶ μιὰ ὠραία ἱστορία.

— Μάλιστα, μάλιστα, κυρία! ... ἐφώναζαν χαρούμενα ὅλα τὰ παιδάκια.

— Θὰ σᾶς πῶ τὸ «Μικρὸ παπάκι». Θὰ ἰδῆτε, τί τρομάρα ἐπῆρε, ποῦ ἐφυγε μοναχό του ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι.

Τὸ παπάκι καὶ ὁ βάτραχος.

«Μιά μέρα, μιὰ μεγάλη ἄσπρη πάπια ἔβγαλε ἀπὸ τὰ αὐγά της δώδεκα μικρὰ παπάκια.

Μὲ τί καμάρι τὰ ἐπήγαινε περίπατο! Καί τί χαρὰ ἐπῆραν τὰ παπάκια, ὅταν ἐπρωτομπῆκαν στὸ νερό. Ἐκολυμποῦσαν, ἔκαμναν βουτιές κι ἔπαιζαν κυνηγητό.

Ἐξίσταται ἀπὸ δεκαπέντε ἡμέρες τὰ παπάκια εἶχαν πιά μεγαλώσει ἄρκετά. Εἶχαν ὅμως γίνεи καὶ πολὺ περίεργα.

Ἐνα μάλιστα παπάκι εἶχε γίνεи τόσο περίεργο, ὥστε ἔβγῆκε ἔξω ἀπὸ τὴν αὐλή των.

Ἦθελε νὰ ἰδῆ, τί γίνεиται καὶ πιὸ πέρα.

✓ Επέρασε λοιπόν τὸ δρόμο καὶ μὲ καμάρι ἐπροχωροῦσε κατὰ τὸ λιβάδι, σὺν τῷ ἔλεγε:

— Κοιτᾶστε με... δὲν εἶμαι ἓνα ὠραῖο παπί;... Δῆτε, πῶς ἐμεγάλωσα!... Εἶμαι τὸ πιὸ δυνατὸ παπί ἀπ' ὅλων.

✓ Πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του ἐπετοῦσαν δυὸ ὠραῖες πεταλοῦδες, χωρὶς νὰ τοῦ δίνουν σημασία!

Κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του ὅμως ἔτρεχαν τὰ μυρμηγκία γρήγορα νὰ κρυφθοῦν φοβισμένα.

Καὶ τὸ παπάκι ἐπερπάτα καμαρωτό.

Ἐξαφνα ὅμως παρουσιάσθηκε ἐμπρὸς του μ' ἓνα πήδημα ἓνας πράσινος μεγάλος βάτραχος.

Τὸ παπάκι ἐτρόμαξε.

— Θεοῦλη μου, εἶπε, ἀπὸ ποῦ ἔπεσε αὐτὸ τὸ δηρίο;

Ἡ καρδιά του ἐκτυποῦσε. Ἐτρεμε ὀλόκληρο. Δὲν ἤμποροῦσε νὰ κάμη οὔτε ἓνα βῆμα.

Ποῦ νὰ ξέρη τὸ κουτό, ὅτι τὸ ἴδιο ἐφοβεῖτο καὶ ὁ βάτραχος;

Τέλος ὁ βάτραχος ἐγύρισε τὸ κεφάλι του ἀριστερὰ καὶ μ' ἓνα πήδημα εὐρέθηκε μέσα στὰ στάχια, ποῦ ἦσαν δίπλα.

— «Αχ! Θεέ μου, μ' έσωσες από τὸ τρομερὸ αὐτὸ θηρίο!... εἶπε τὸ παπί.

Καὶ ὅπου φύγει, φύγει...

Ἐγύρισε στὴν αὐλὴ καὶ ὠρκίσθηκε, νὰ μὴ ξαναβγῆ πιά ἔξω».

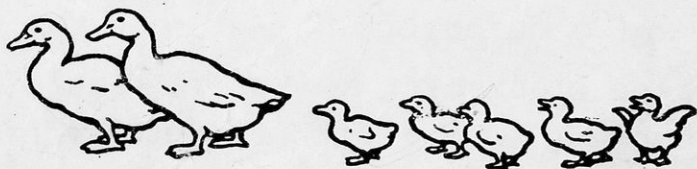
— Σᾶς ἄρεσε τὸ παραμῦθι; ἐρώτησε ἡ κυρία Πολυξένη γελαστή... Εἶδατε, τί τρομάρα πὺ ἐπῆρε τὸ κουτὸ παπάκι;

— Μᾶς ἄρεσε, ἐφώναξαν τὰ παιδιὰ.

— Ἐπειτα πὺ δὰ πᾶτε σπίτι, δὰ τὸ εἶπῆτε καὶ σεῖς. Νὰ ἰδοῦμε δὰ τὸ θυμηθῆτε;

✓ Καὶ τὰ παιδάκια μὲ χαρὰ ἄνοιξαν τὸ βιβλίον των, νὰ βροῦν τὸ παραμῦθι.

Τέλος ἔφθασε τὸ μεσημέρι. Ἐκτύπησε τὸ κουδοῦνι... Ντίν - ντάν... 40

Σε λίγο όλα τα
παιδάκια με γέλια
και χαρές έφευ-
γαν για το σπίτι.

Ἡ νύχτα.

Ὁ ἥλιος ἔφυγε σιγά, σιγά.

Οἱ δρόμοι ἔσκοτεινίασαν. Ἄναψαν τὰ φανάρια.

Νά καί τὸ φεγγάρι ψηλά στὸν οὐρανό.

Τὰ παιδάκια ἄφησαν τὰ παιγνίδια των.

Νά τα τώρα, καδισμένα γύρω στὸ τραπέζι.

Διαβάζουν καὶ γράφουν τὰ μαθήματά των.

Ἡ γιαγιά πλέκει κοντὰ στὴ λάμπα.

Ἡ μητέρα ἐτοιμάζει στὴν κουζίνα τὸ φαγητό.

Ἡ πόρτα κτυπᾷ. Ποιός εἶναι;

Ὁ πατέρας ἔρχεται. . . , τὰ παιδιά τρέχουν χαρούμενα.

Τρέχει καὶ ὁ Τάσος μὲ τὴ Ρένα, κρατώντας τὶς παντόφλες τοῦ μπαμπᾷ στὸ χέρι.

Τὸ φεγγαράκι.

Νά το, νά, τὸ φεγγαράκι...
γελαστό, καμαρωτό,
λάμπει εἰς τὸν οὐρανό.
Τοῦ θεοῦ τὸ καντηλάκι,
φεγγαράκι χαρωπό,
πόσο, πόσο σ' ἀγαπῶ...

Ἡ Νίνα καὶ τὰ πουλάκια.

Τοὶ - τοὶ - τοὶ
τοὶ - τοὶ - τοὶ

Ἡ Νίνα κοιτάζει ψηλά στοὺς ταβάνι τῆς βεράντας.

Εἶναι μιὰ χελιδονοφωλιὰ. Φαίνονται τὰ κεφαλάκια τῶν μικρῶν χελιδονιῶν. Ἀνοίγουν τὰ στοματάκια των, μόλις βλέπουν τὴ μαννούλα καὶ τὸν πατέρα των καὶ φωνάζουν.

τοὶ - τοὶ - τοὶ

— Γιατί φωνάζουν ὅλη τὴν ὥρα, μαμά, τὰ χελιδονάκια;

— Γιατί ὅλο πεινοῦν. Τὰ πουλάκια πεινοῦν ὅλη τὴν ὥρα.

Ἡ Νίνα ἔρριξε στὴν αὐλὴ λίγα ψίχουλα ἀπὸ τὸ ψωμάκι της.

Σέ λίγο ἕνας σπουργίτης ἐπέταξε ἀπό τὰ κεραμίδια κοντά στή Νίνα. Ἐπειτα ἄλλος κι ἄλλος κι ἄλλος...

Ἐτρωγαν μέ ὄρεξη καί μέ χαρά.

Ἐφώναζαν «τοί - τοί - τοί...»

— Μαμά...! κοίταξε, πόσα πουλάκια εἶναι κοντά μου...

— Εἶναι σπουργίτια, Νίνα. Δέν φοβοῦνται, γιατί βλέπουν, πῶς τ' ἀγαπᾶς.

Τὰ σπουργίτια εἶχαν περικυκλώσει τή Νίνα. Ἐπηδοῦσαν γύρω της, ἔτοιμποῦσαν τὰ ψίχουλα... κι ἐξεφώνιζαν χαρούμενα «τοί - τοί - τοί...» Ἦσαν πολὺ εὐχαριστημένα, πού τὰ ἐτάιζε.

Μὰ καί ἡ Νίνα ἦτο εὐτυχισμένη, πού ἔδινε τροφή στὰ μικρά πουλάκια, πού ὅλο πεινοῦν.

— Μαμά, ἐφώναξε ἡ Νίνα... κάθε μέρα δὰ βάζω ψίχουλα καί σπόρους στήν αὐλή μας νὰ τρώγουν τὰ πουλάκια.

— Εὐγε, Νίνα!.. εἶπε ἡ μαμά της.

Χ Ἡ πρωτομαγιά.

Σήμερα είναι ἡ πρώτη Μαΐου. Τί χαρά!

Πρωί, πρωί, τὰ ἐξημερώματα, ξεκινοῦν οἱ οἰκογένειες τοῦ κυρίου Καρύδη καὶ τοῦ δείου Νώτη, γιὰ τὴν ἐξοχή.

Τὰ παιδιὰ πηγαίνουν ἐμπρὸς μὲ φωνές καὶ τραγούδια.

Πίσω ἀκολουθοῦν οἱ μεγάλοι.

Τελευταῖος ἔρχεται ὁ περβολάρης, ὁ μάρμπα Θύμιος. Ἐτραβοῦσε τὸ γαῖδουράκι φορτωμένο μὲ τρόφιμα.

Πηγαίνουν σέ μιὰ ώραία τοποθεσία, στήν
'Αγία Παρασκευή. Εἶναι στίς πλαγιές τοῦ βου-
νοῦ, μιὰ ὥρα μακρὰ ἀπ' τὸ χωριό.

Ἔνα ἐξωκκλήσι εὐρίσκεται ἐπάνω σ' ἓνα
ὑψωμα. Τριγύρω εἶναι μεγάλα φουντωτά πεῦκα
καὶ λίγα κυπαρίσσια.

Ὄταν ἔφθασαν ἐκεῖ, εὐρῆκαν καὶ ἄλλες
οἰκογένειες. Ἐλειτουργοῦσαν τὸ ἐκκλησάκι.

Ἔνα παιδάκι ἔσυρε τὸ σχοινὶ τῆς μικρῆς
καμπάνας.

ντίν-ντάν

ντίν-ντάν

Χ'Ο Τάσος, ἡ Ρένα καὶ τὰ ἑξαδελφάκια των
ἀναψαν μὲ τὴν σειρά ἓνα κεράκι κι ἐφίλησαν
τὰ εἰκονίσματα. ✓ 2

✓ Ὄταν ἔτελείωσε ἡ λειτουργία, ἐκάθισαν
ὄλοι λίγο πιὸ πέρα, κάτω ἀπὸ τὰ πεῦκα.

Ἐκεῖ εἶχαν φέρει καὶ διάφορα φαγητὰ καὶ
μὲ πολλὴ ὄρεξη, γέλια καὶ χαρὲς ἔφαγαν. ✓ 70

✓ Ήλθαν τὰ χελιδονάκια! ✓

Νά τα, τὰ χελιδονάκια! ✓
Τοῦ καλοκαιριοῦ πουλάκια...
Ἄκου τα, πῶς ξεφωνίζουν,
τὴ φωληὰ τους ὅταν κτίζουν:

τσίου, τσίου, τσίου τί...
τσίου, τσίου, τί, τί, τί.

✓ Νά τα, τὰ χελιδονάκια!
Ἔβγαλαν μικρά πουλάκια...
Ἄκου τα, πῶς ξεφωνίζουν,
τὰ μικρά τους σὰν ταΐζουν:

τσίου, τσίου, τσίου, τί
τσίου, τσίου, τί, τί, τί... ✓

✓ Τί χαρὰ ποὺ ἔχουν τώρα!
Τριγυρνοῦν σ' ὅλη τὴ χώρα...
Φεύγουν, ἔρχονται, γυρίζουν,
φλυαροῦν καὶ ξεφωνίζουν! ✓

τσίου, τσίου, τσίου, τί,
τσίου, τσίου, τί, τί, τί... ✓

✓ Ἡ πηγὴ καὶ τὸ ποταμάκι.

— Πάμε στὴν πηγὴ νὰ πιοῦμε δροσερὸ νεράκι... εἶπε ὁ πατέρας. ✓

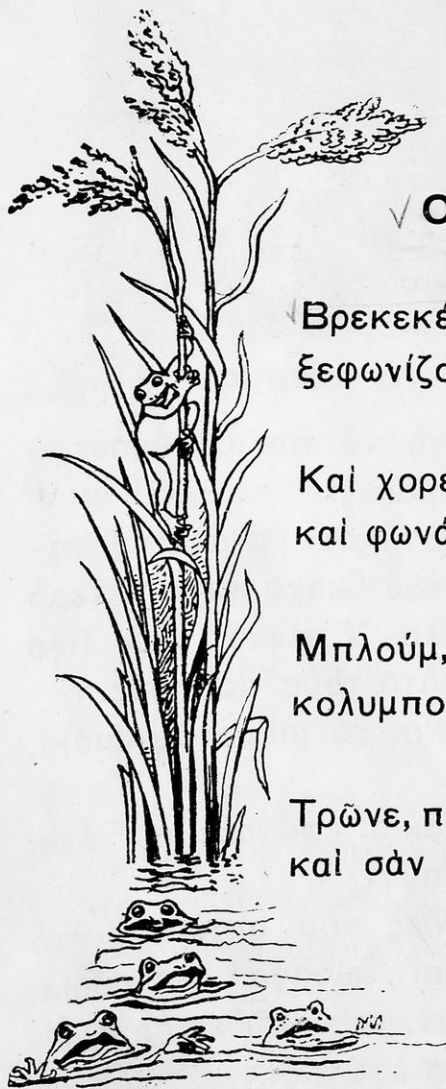
Λίγο πιο̄ πέρα ἦσαν κάτι μεγάλα πλατάνια. Ἐκεῖ, κάτω ἀπὸ ἓνα βράχο, ἔτρεχε νερὸ καθαρὸ σὰν κρύσταλλο. Ἐπεφτε λίγο, λίγο καὶ ἔκυλοῦσε πέρα, κατὰ τοὺς κάμπους.

— Νὰ ἢ πηγὴ, νὰ καὶ τὸ μικρὸ ποταμάκι, εἶπε ὁ πατέρας.

— Νὰ καὶ βατραχάκια, ἐφώνηξε ἡ Ρένα. Τί ώραῖα πού κολυμποῦν! ✓

Γύρω ἀπὸ τίς ὄχθες τοῦ ποταμιοῦ ἦτο πρασινάδα, δένδρα καὶ ὠμορφα λουλούδια. Πουλάκια ἐκελαδοῦσαν, πεταλοῦδες ἐπετοῦσαν καὶ τὰ βατραχάκια ἐφώνηζαν χαρούμενα.

— Τί ώραῖα πού εἶναι ἐδῶ... εἶπε ὁ Τάσος. ✓

✓ Οί βάτραχοι.

✓ Βρεκεκέξ, κοάξ, κι κί,
ξεφωνίζουν βαδρακοί. ✓

Και χορεύουν και πηδοῦν
καί φωνάζουν και γελοῦν.

Μπλούμ, βουτοῦνε στὰ νερά
κολυμποῦνε μιά χαρά.

Τρῶνε, πίνουν και φουσκώνουν
καί σάν πάπιες καμαρώνουν. ✓

Οί πελαργοί.

—'Ω! ένα μεγάλο πουλί! έφώναξε ό Τάσος.

— Είμαι πελαργός, είπε ό πατέρας. Νά, έπεσε εκεί πέρα στο βάλτο. Θα άρπάξη κανένα βατράχι, ή ένα νερόφειδο. Θα πετάξη έπειτα στη φωληά του, να ταΐση τα μικρά του.

—'Εγώ ξαίρω ποϋ έχουν τη φωληά των οί πελαργοί, είπε ή Ρένα. 'Απάνω στη στέγη του Δημαρχείου.

'Εκείνη τη στιγμή έξαναφάνηκε ό πελαργός άπάνω από τα κεφάλια των.

— Νά τος, έφώναξε ό Τάσος. Κρατεί στο ράμφος του ένα φειδάκι.

—Καλή όρεξη, πελαργέ, έφώναξε ή Ρένα. Καλή όρεξη!...

Στό δάσος.

Πιο πέρα τὰ δένδρα ἦσαν πολλά, πολλά μαζί. Ἐμοιαζαν ἀπὸ μακρὰ σὰν στρατὸς μὲ μεγάλους ξύλινους στρατιῶτες.

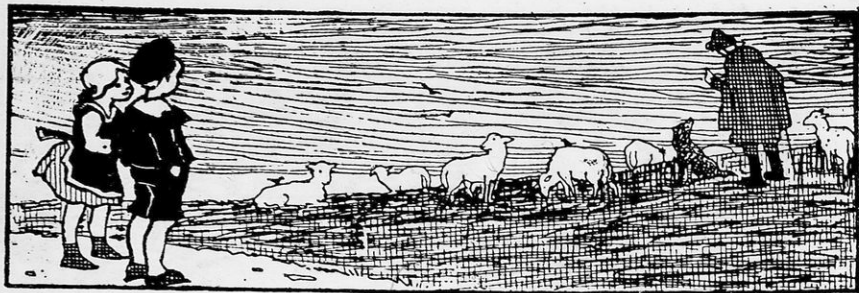
— Νὰ καὶ τὸ δάσος τοῦ χωριοῦ μας, εἶπε ὁ πατέρας. Ἐχει ἓνα σωρὸ ὠραῖα δένδρα. Πεῦκα, πουρναριές, καστανιές, ἀγριοαχλαδιές.

— Ἐχει καὶ πουλάκια πατέρα; ἐρώτησε ἡ Ρένα.

— Ἐχει βέβαια. Σπίνους, κοτσύφια καὶ ἀηδόνια ἀκόμα τώρα τὸ καλοκαῖρι. Ἐχει καὶ ἀλεπούδες καὶ λαγούς...

— Πᾶμε, πατέρα, περίπατο ἕως ἐκεῖ;

— Μιὰ ἄλλη μέρα θὰ κάνουμε μιὰ ἐκδρομὴ καὶ στὸ δάσος. Τώρα εἶναι ἀργά. Σὲ λίγο θὰ βραδυάση... Πρέπει νὰ γυρίσωμε στὸ σπίτι.

Τὸ δειλινό.

Ἄρχιζει τὸ σκοτάδι, Κτυποῦν τὰ κουδουνάκια,
 φεύγει τὸ δειλινό, γλυκὰ ἀντιλαλοῦν...
 ἔρχεται τὸ κοπάδι πᾶνε τὰ προβατάκια
 πέρα ἀπ' τὸ βουνό... κι αὐτὰ νὰ κοιμηθοῦν.

Πᾶνε καὶ τὰ παιδάκια
 στὸ σπίτι μὲ χαρά,
 μὲ ἄνθη στὰ χεράκια
 καὶ μὲ καλὴ καρδιά.

ΜΠΑΚΑΛΙΚΟ ΤΑΣΟΥ ΚΑΡΥΔΗ

Ὁ Τάσος ἐβαρέθηκε νὰ παίζη κάθε μέρα τὰ ἴδια παιγνίδια.

Τοῦ ἦλθε στό νοῦ νὰ κάμη ἓνα μπακά-
λικο, ὅπως ἔχει καί ὁ πατέρας του.

Ἔβαλε λοιπὸν ἔξω στήν αὐλή, ἐπάνω σ'
ἓνα πάγκο, διάφορα ἄδεια κουτιά.

Ἐγέμισε τὸ ἓνα μὲ πέτρες, τὸ ἄλλο μὲ
βότσαλα. Ἄλλοῦ ἔβαλε ἄμμο καί ἄλλοῦ κοκ-
κινόχωμα.

Ἐφερε μερικά κομμάτια τοῦβλα. Αὐτὰ δά
τὰ δίνη γιά σαποῦνι.

Ἐγέμισε κι ἓνα τσουβαλάκι μὲ βελανίδια.
Αὐτὰ δά τὰ δίνη γιά ἐλίεσ.

Τί γράφουν τὰ μεγάλα γράμματα.

Τὰ ἐκατάφερε ἀκόμα κι ἔφτιαξε μιὰ ζυγαριά.

Τὸ μπακάλικο ἦτο πιά ἔτοιμο.

Τώρα ἔπρεπε νὰ κάμη καὶ μιὰ ἐπιγραφή με κεφαλαῖα γράμματα.

Ἐπῆρε λοιπὸν μιὰ σανίδα κι ἔγραψε με κιμωλία:

ΜΠΑΚΑΛΙΚΟ ΤΑΣΟΥ ΚΑΡΥΔΗ

ΡΥΖΙ

ΛΑΔΙ

ΤΥΡΙ

ΚΡΑΣΙ

ΣΑΠΟΥΝΙ

ΠΕΤΡΕΛΑΙΟ

ΕΛΙΕΣ

Τῶ

v

✓ Σε λίγο ήλθαν ή Βασιλική και ή Λέλα, οί
ξαδέλφες του. Έσάστισαν, πού είδαν τό μπα-
κάλικο του Τάσου και την έπιγραφή μέ τά
κεφαλαία γράμματα. ✓

Έστάθηκαν λοιπόν για νά διαβάσουν.

Τί γράφουν;

✓ — Έ! κυράδες! Τί δά ψωνίσετε σήμερα;
Έχω βούτυρο πρώτης! Έλιές μεγαλείο!
Σαποῦνι άσπρο και πράσινο για την πλύση.
Έχω μοσχοσάπουνο. ✓ Τυρί φέτα, κασέρι και
κεφαλίσιο. Ρῦζι, μακαρόνια, φασόλια...

✓ Έγώ, είπε ή Βασιλική, θέλω σαποῦνι
και λουλάκι για την πλύση. Θα πλύνω αύριο
τά ρουχαλάκια της κούκλας μου...

— Έγώ, είπε ή Μαρίνα, θέλω καρύδια.
Άληθινά όμως... ✓

Μά έσὺ δά μου δώσης άληθινά λεπι
είπε ό Τάσος μέ γέλια.

Τί έπαθε ό Τάσος.

Ό Τάσος και ή Ρένα με την εξαδέλφη των την Κική έπαιζαν στο περιβόλι του θείου Νώτη.

— Παιδιά, ροδάκινα! ροδάκινα!.. έφώναξε ό Τάσος.

Ό Ρένα και ή Κική έτρεξαν κοντά του, κάτω από μια μεγάλη ροδακινιά.

— Ά! τί ώραία που είναι ή ροδακινιά, είπε ή Ρένα. Είναι γεμάτη ροδάκινα.

Ό Τάσος μ' ένα ξύλο έτίναξε ένα φορτωμένο κλαδί και έπεσαν κάμποσα ροδάκινα χάμω.

Ήσαν μεγάλα, ώραϊα και τόσοσιν ἔλκυστικά, ὥστε ἄρχισαν και τὰ τρία παιδιὰ νὰ τρώγουν μ' εὐχαρίστηση.

Ἡ Ρένα στοῦ δεῦτερο ροδάκινο ἔσταμάτησε.

— Τάσο, Κική, εἶπε, νὰ μὴ φᾶμε ἄλλα ροδάκινα. Θὰ στομαχιάσωμε. Εἶδατε τί ἔπαθε τὸν περασμένο μῆνα ὁ Λελές;

— Αὐτὸς εἶχε φάει μισὸ πεπόνι!... εἶπε ὁ Τάσος γελώντας.

Και ἐξακολουθοῦσε νὰ τρώγη μὲ λαιμαργία.

καὶ καὶ
Κατὰ τὸ βραδάκι ὁ Τάσος και ἡ Ρένα ἐγύρισαν σπιτι των μ' ἓνα καλαδάκι γεμάτο ροδάκινα, πὺ τούσ τὰ ἔδωκε ὁ θεῖος Νώτης γιὰ τούσ γονεῖσ των.

Στὸ τραπέζι ὅμως ὁ Τάσος δέν εἶχε καθόλου ὄρεξη. Και ἡ μητέρα του ἐπαραξενεύθηκε, ὅταν εἶδε, πὺς ὁ Τάσος δέν ἤδελε νὰ φάγη τίποτα.

Ἀμέσως ἐκατάλαβε, τί εἶχε συμβῆ και, ἀφοῦ ἐκοίταξε τὴ Ρένα, εἶπε:

— Φαίνεται, πὺς ὁ Τάσος ἔφαγε πολλὰ ροδάκινα στοῦ περιβόλι τοῦ θεῖου Νώτη.

— Πόσα ροδάκινα έφαγες; έρώτησε ή μητέρα τόν Τάσο.

‘Ο Τάσος δέν λέγει ψέμματα.

— Πέντε, μαμά...

— Πέντε ροδάκινα διά μιᾶς;

— Μά ή ροδακινιά ήτο γεμάτη. Καί ήσαν τόσο ώραϊα τὰ ροδάκινα!...

‘Η μητέρα έγέλασε.

— Ναί, παιδί μου, άπάντησε. Μά δέν κάνει νά τρῶμε τὰ ροδάκινα πέντε - πέντε, τὸ ένα άπάνω στο άλλο. Καί μάλιστα μέ τὰ φλούδια καί άπλυτα, ὅπως τὰ έφαγες έσύ...

Τώρα πολὺ φοβοῦμαι, ὅτι δά έστομάχιασες. Καί ξαίρεις, τί δά πάθης;

✓ Κι άλήθεια, ὁ Τάσος νά τί έπαθε: Είμαι τώρα στο κρεβάτι μέ πυρετό. Πρωτ, πρωτ έπῆρε καθαρτικό καί δά περάσουν πολλές ήμέρες, ὥσου νά ξαναφάη φροῦτα. ✓

— Καλά μοῦ έλεγες, Ρενούλα! Τί ήθελα νά φάω τόσα ροδάκινα; Ποτέ πιά δέν δά είμαι λαίμαργος, έλεγε ὁ Τάσος. ‘Αρκετά έτιμωρήθηκα.

Καλοκαίρι.

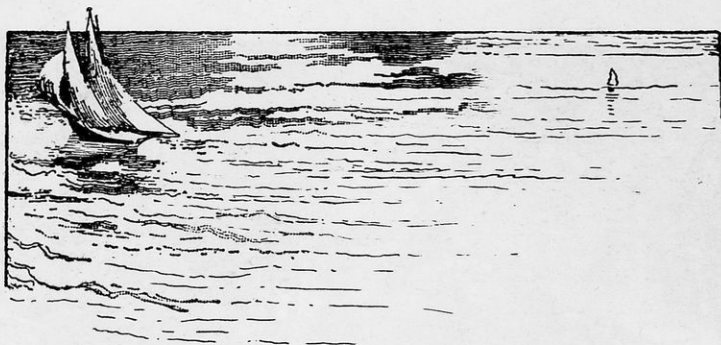
Καλοκαίρι! καλοκαίρι!
Χίλια δυο καλά μᾶς φέρει:
Πρασινάδες καὶ λουλούδια
καὶ πουλάκια μὲ τραγούδια

καὶ στὸ δάσος ἐκεῖ πέρα
τῆ φωνῆ τοῦ γέρο - κούκου,
ποῦ φωνάζει ὅλη μέρα:
κούκου, κούκου, κούκου, κούκου!

Γ. Βυζιηνός

Στὴν ἀκρογιαλιά.

Σήμερα εἶναι ἑορτὴ τῆς Ἀναλήψεως.

Τὰ παιδιά δὲν ἔχουν σχολεῖο.

Ἡ οἰκογένεια τοῦ κυρίου Καρύδη εἶναι στὸ πόδι πρῶτ, πρῶτ. Ἐτοιμάζονται νὰ κάμουν μιὰ ἐκδρομὴ ἕως τὸ ἐξοχικὸ των σπίτι.

Εἶχαν ἓνα μικρὸ σπιτάκι μ' ἓνα μεγάλο περιβόλι κοντὰ στὴν ἀκρογιαλιά.

Τὰ παιδιά εἶναι ἕτοιμα καὶ κοιτάζουν στὴν πόρτα, πότε θὰ φθάσῃ τὸ αὐτοκίνητο.

— Νά το! ἔρχεται! ἐφώνησε ὁ Τάσος.

Κι ἀλήθεια, τὸ αὐτοκίνητο ἦλθε καὶ ἐστάθηκε στὴν πόρτα των.

Ἐφεραν τὰ πράγματα. Ὁ ὀδηγὸς τὰ ἔδεσε πίσω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο.

Τὰ παιδιά ἐμπῆκαν μέσα με τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα με ξεφωνητὰ καὶ χαρές.

—'Αούα... ἐφώνησε τὸ αὐτοκίνητο... καὶ ἄρχισε νὰ τρέχη.

— Ζήτω ἡ ἐξοχή... ζήτω ἡ θάλασσα, ἐφώνησαν τὰ παιδιά.

Ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα ἐγελοῦσαν εὐχαριστημένοι.

Ἐπέρασαν ἀπὸ πολλὰ ὠραῖα μέρη καὶ τέλος ἔφθασαν στὸ ἐξοχικὸ τῶν σπιτι.

Ὁ Γέρο-Θύμιος, ὁ περβολάρης, με τὴ γυναῖκα του, τὴν κυρὰ Μαρίνα, καὶ ὁ Μιχάλης, τὸ παιδί τῶν, ἐπερίμεναν στὴν πόρτα.

— Καλῶς ἦλθατε, καλῶς ἦλθατε.

Τὰ παιδιά ἔτρεξαν ἀμέσως μέσα στοῦ πε-
ριβόλι.

—Τάσο, ἐφώνησε ἡ Ρενούλα, ἔλα νὰ φᾶμε
σῦκα. Κοίταξε τὴ συκιά μας, πῶς εἶναι φορ-
τωμένη.

— Σᾶς ἔχω, παιδιά μου, κομμένα ἀπὸ τὸ
πρωτὶ κρύα, κρύα σῦκα. Ἐλάτε δῶ, τοὺς ἐφώ-
ναξε ὁ Γέρο-Θύμιος.

Κάτω ἀπὸ μιά φουντωτὴ μουριά ἐπάνω
σ' ἓνα τραπεζάκι ἦτο μιά μεγάλη πιατέλλα γε-
μάτη σῦκα καὶ μιά κανάτα μὲ φρέσκο γάλα.

Σὲ λίγο δὲν ἔμεινε τίποτα. Τὸ ταξίδι κι ἡ
ἐξοχή τοὺς ἀνοίξε τὴν ὄρεξη.

—Πατέρα, ἐφώνησε ὁ Τάσος, μᾶς ἀφήνε-
τε νὰ πᾶμε νὰ παίξουμε στὴν ἀκρογιαλιά;

—Ναί, παιδιά μου, πᾶρτε τὰ κουβαδάκια
καὶ τὰ πράγματά σας καὶ πηγαίνετε νὰ παί-
ξετε.

✓ Τὰ παιδιά δὲν ἔχασαν καιρό. Ἐπῆραν ὅλα τὰ σύνεργα καὶ ἔτρεξαν στὴν ἀκρογιαλιά. Νὰ τα τῶρα, ξυπόλυτα, μὲ γέλια, φωνές καὶ χαρές παίζουν στὴν ἀμμουδιά. ✓

Ὁ Μιχάλης, ποὺ ἦτο πιὸ μεγάλος, ἔμπαινε στὴ θάλασσα κοντὰ σὲ κάτι βραχάκια καὶ ἔψαχνε νὰ βρῆ καβούρια.

Ἡ Ρενούλα ἐγέμιζε τὸ κουβαδάκι της μὲ ἄμμο καὶ τὸ ἐπήγαινε τοῦ Τάσου καὶ ἔφτιαναν σπιτάκια μὲ ἄμμο.

—Ρενούλα, πήγαινε νὰ φέρῃς καὶ ὀμορφα βότσαλα νὰ στολίσωμε τὸ σπιτάκι μας, ἔλεγε ὁ Τάσος.

— Θα φέρω και άχιβάδες, έφώναζε ή Ρένα.
Έχει πολλές έδω στην άμμο.

Σέ λίγο ήλθε και ό πατέρας μ' ένα ώραϊο
βαρκάκι στα χέρια του.

Τά παιδιά έτρεξαν κοντά του, μέ φωνές
και χαρές.

— Σταδητε, ειπε ό πατέρας γελαστός, κοι-
τάχτε τί όμορφο πού είναι τό καρabάκι σας...
έχει κατάρτια, πανιά, τιμόνι... Είναι σαν
άληθινό... Νά τό κρατάτε από τό σπάγγο,
πού τό έχω δεμένο, για να μη σās τό πά-
ρουν τά κύματα.

Τί ώραϊο πού ήτο τό καρabάκι, όταν τό
έβαλαν στη θάλασσα!

Τό αεράκι έφούσκωνε τά πανιά του και
τό έτραβοῦσε μακρυά. Μά ό Τάσος έκρατοῦσε
γερά τό σπάγγο.

— Ζήτω ή θάλασσα, έφώναζαν τά παιδιά.

Ἡ θάλασσα.

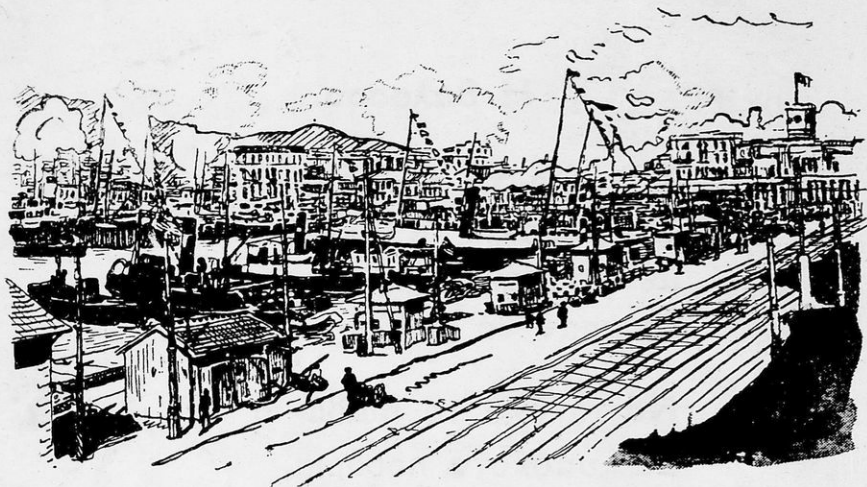
Τί χαρά τὸ καλοκαίρι
τὰ παιδάκια στ' ἀκρογιάλι,
μὲ φτιαράκια εἰς τὸ χέρι
ἄρχισαν νὰ παίζουν πάλι.

Νά τα ὅλα τὰ παιδάκια
μὲ ξυπόλυτα ποδάρια,
στὸ νερὸ σάν τὰ παπάκια
κυνηγοῦν καβούρια, ψάρια.

Νά τα χτίζουνε σπιτάκια
μὲ τὰ βότσαλα στὴν ἄμμο,
ρίχνουν στὸ νερὸ βαρκάκια,
παίζουν καὶ κυλιοῦνται χάμω.

157

Τί είδα στὰς Ἀθήνας.

✓ Ὁ Στάθης ἐπῆγε μὲ τὸν πατέρα του στὰς Ἀθήνας. Εἶχε ἀκούσει πολλὰ ὠραῖα πράγματα γιὰ τὴ μεγάλη αὐτὴ πόλη τῆς Ἑλλάδος. Καὶ μόλις ἐφθασε ἐκεῖ, ἐγράψε στὰ ἑξαδέλφια του :

✓ « Ἀγαπητά μου ἑξαδελφάκια.

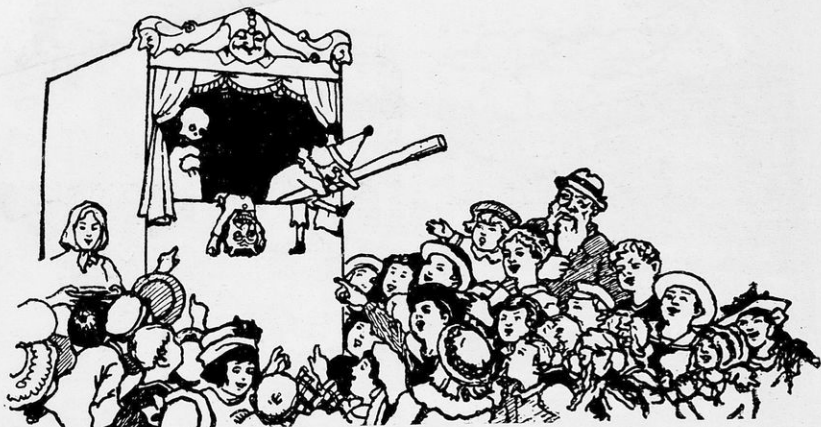
Πρῶτη φορά ἐταξείδευσα μὲ τὸ πλοῖο. Ἐκάναμε ἓνα ὠραῖο ταξίδι μιά νύχτα καὶ μιά μέρα. Ἡ θάλασσα εἶχε πολλὰ κύματα. Μὰ ἐγὼ δὲν ἐζαλίσθηκα. Ἐφθάσαμε σ' ἓνα μεγάλο λιμάνι. Τὸν Πειραιᾶ. Ἐκεῖ νὰ δῆτε ἀμέτρητα πλοῖα, μικρὰ καὶ μεγάλα. Ἐπὶ τέλους ἐβγήκαμε ἔξω καὶ ἐζαλίστηκα ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ τὴ φασαρία. Ἐνα σωρὸ αὐτοκίνητα, κάρρα, ἀμάξια, ποδήλατα, τράμ, ποὺ παίρνουν τὸ

Έπειτα έμπήκαμε στόν ηλεκτρικό σιδηρόδρομο. Μοιάζει σάν και κείνον, πού έχαρισαν του Τάσου τὸ Νέον Έτος. Μά αὐτός, πού είδα, είναι ἀληθινός, τρέχει πολὺ και μπαίνει μέσα κόσμος πολὺς. Έφθάσαμε γρήγορα στὰς Ἀθήνας.

Έδῶ νά δῆτε, παιδιά, τί γίνεται. Ὁραῖα και μεγάλα σπίτια, ξενοδοχεῖα, θέατρα και καταστήματα. Δρόμοι μεγάλοι, γεμάτοι ἀνθρώπους, αὐτοκίνητα και τράμ. Τῆ νύχτα ζαλίζεται κανεῖς ἀπὸ τὰ πολλὰ φῶτα. Μά ὅταν θά ἔλθω αὐτοῦ, θά σᾶς πῶ καλύτερα ὅλα, ὅσα είδα.

Σᾶς φιλῶ
Στάθης.

✓ Ο Φασουλῆς καὶ ὁ Περικλῆς.

Τὸ χωριὸ ἐορτάζει αὐτὴ τὴν Κυριακὴν.
Μεγάλον πανηγύρι γίνεται.

Μικροὶ καὶ μεγάλοι χαίρονται. Μὰ πιὸ πολὺ διασκεδάζουν οἱ μικροὶ μὲ τὸ κουκλοθέατρο, ποὺ ἐστήθηκε στὴν πλατεῖα.

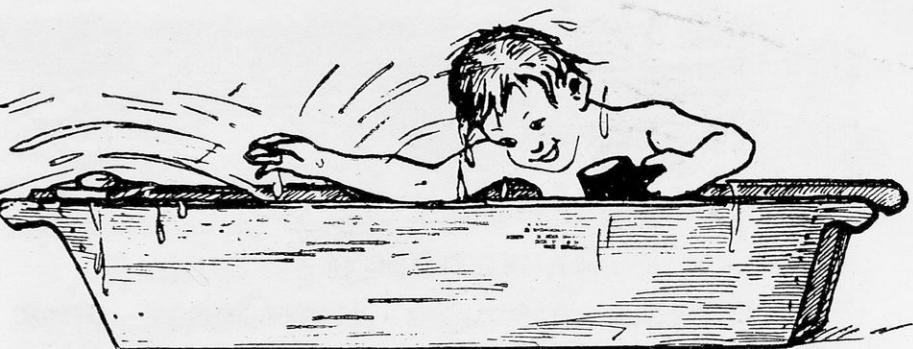
Τὰ παιδάκια γύρω ἀπὸ τὸ κουκλοθέατρο ξεφωνίζουν καὶ γελοῦν δυνατὰ. Γιατὶ ὁ Φασουλῆς μ' ἓνα ξύλον, ποὺ κρατᾷε στὰ χέρια του, φοβερίζει τὸν Περικλῆ.

— Περικλέτο, τοῦ φωνάζει μὲ τὴν ψιλὴ φωνίτσα του, νὰ Περικλέτο, πάρε καὶ τούτη!

Καὶ τὸν κοπανάει ἀλύπητα, ὥσπου ὁ Περικλέτος πέφτει μὲ τὰ μοῦτρα κάτω καὶ τὰ χέρια κρεμασμένα. ✓

— Καληνύχτα λοιπόν, καλὰ παιδάκια, φωνάζει ὁ Φασουλῆς.

Καὶ τὰ παιδάκια φεύγουν εὐχαριστημένα.

✓ Πλίτσ-πλάτσ.

✓ Πώς μ' άρέσει
μέσ' στη σκάφη
ώς τη μέση
στο νεράκι,
σάν παπάκι,
νά βουτώ ./. .

Πώς μ' άρέσει
ή σαπουνάδα...
δες άσπράδα,
κι όμορφιά...
πλίτσι-πλάτσα,
τί δροσιά!

Πλίτσι-πλάτσα
μέ τά πόδια
μέ τά μπράτσα
κολυμπώ!

Ξεφωνίζω, δέν μπορώ,
πλίτσι-πλάτσα
μέ τά πόδια,
μέ τά μπράτσα
κολυμπώ!...

✓ Σήμερα βρέχει.

Τὸ πρωτῖ, τὰ παιδιὰ ἐκατέβηκαν ὅπως πάντα στὴν αὐλή, γιὰ νὰ παίξουν.

✓ Ὁ οὐρανὸς ὅμως σήμερα εἶναι συννεφιασμένος καὶ σκοτεινός.

Σιγά, σιγά ἄρχισε νὰ πέφτη ψιλὴ βροχή.

✓ Ὁ Τάσος, ἡ Ρένα, ὁ Στάθης, ὁ Χρῖστος καὶ ἡ Κικὴ εἶναι χαρούμενα μὲ τὴ βροχούλα. Χοροπηδοῦν καὶ τραγουδοῦν:

Βρέχει, βρέχει, μπουμπουνίζει,

καὶ τὰ λάχανα ποτίζει.

Βρέχει, βρέχει, τί καλὰ

καὶ δὰ πέσω μαλακά!

Μὰ ἡ βροχὴ ἐδυνάμωσε. Καὶ ἡ δεῖτσα Φλώρα ἐφώνηξε ἀπὸ τὴ βεράντα:

— Ἐλᾶτε ἐπάνω γρήγορα! δὰ γίνετε μούσκεμα! δὰ κρῶσετε!

✓ Ἀμέσως ἐσταμάτησαν τὸ τραγοῦδι τῶν κὶ ἔτρεξαν ἐπάνω.

— Κοιτᾶστε, ἔλεγε ἡ δεῖτσα. Τί ώραῖα ποὺ φαίνεται ὁ κῆπος, τὰ δένδρα, ὁ κάμπος καὶ τὰ βουνά!

Τὰ παιδιά ἔβλεπαν τὸ ὠραῖο θέαμα.

Ὁ Τοτὸς ἐκτυποῦσε τὰ χεράκια του καὶ ἔφώναζε :

— Κοιτᾶστε τὸ δρόμο... Μοιάζει σάν ποτάμι ἀπὸ τὰ πολλὰ νερά.

Ἐκείνη τῇ στιγμή ἐβγήκε γρήγορα ἀπὸ τὸ ἀπέναντι σπίτι ὁ Θανάσης, ἓνα γειτονόπουλο. Ἐκρατοῦσε ἓνα κομμάτι πλατὺ ξύλο. Τὸ εἶχε κάμει σάν βάρκα μὲ ἓνα ξυλαράκι γιὰ κατάρτι καὶ ἓνα κουρέλι γιὰ πανί. Μόλις τὸ ἔβαλε στὸ ποταμάκι, ἡ βάρκα ἀναποδογύρισε καὶ τὰ νερά τὴν ἔσυραν κατὰ τὸν κατήφορο.

Τὰ παιδιά ἐγελοῦσαν. Καὶ ὁ Θανάσης ἔτρεξε νὰ κρυφθῇ, γιὰτὶ εἶχε βραχῆ. ✓ 10

✓ ○ κουμπαράς.

Ίδείτε τη Ρένα με τόν κουμπαρά της. Με πόση εὐχαρίστηση τόν κουδουνίζει!

— Έγώ ἔχω πολλά λεπτά, ἐφώναζε χαρούμενη. Θά μαζεύω, θά μαζεύω καί τὸ Νέον Ἔτος θά μοῦ πάρη ἡ μαμά μιὰ μεγάλη κούκλα.

— Τί κρῖμα, εἶπε ὁ Τάσος. Ἄν ἐμάζευα κι ἐγώ, θά εἶχα πάρα πολλά λεπτά ✓ ✓

— Βέβαια, εἶπε ἡ μητέρα. Κάθε λίγο σᾶς δίνει ὁ πατέρας δραχμοῦλες καί πενηνταράκια. Ὁ δεῖος Νώτης, ὅταν ἔρχεται, σᾶς δίνει ἀπὸ ἓνα δίφραγκο καί πολλές φορές τάλληρο. Σᾶς δίνω κι ἐγώ, ὁ παππούς, ἡ γιαγιά ✓.

—'Ο Τάσος, είπε ή Ρένα, ξοδεύει τὰ λεπτά του σὲ καραμέλλες, κουλούρια καὶ στραγάλια...

—Τί κρῖμα, ἔκανε ὁ Τάσος στενοχωρημένος.

—Τάσο μου, ποτὲ δὲν εἶναι ἀργά, εἶπε ὁ πατέρας. Νὰ πᾶρε ἓνα τάλληρο. Πήγαινε ν' ἀγοράσης ἓνα κουμπαρᾶ. Καὶ τὰ ρέστα βάλε τα μέσα. Ὁ στραγαλατζῆς καὶ οἱ καραμέλλες του εἶναι γεμᾶτα ἀκαθαρσίες ἀπὸ τὶς μῦγες. Τὸ καλό, ποῦ σοῦ θέλω, νὰ μὴν τρῶς αὐτὲς τὶς βρωμιές.

—Νὰ ἓνα δίφραγκο κι ἀπὸ μένα, εἶπε ή γιαγιά. Καὶ νὰ μὴ ξεχνᾶς, πῶς «φασούλι τὸ φασούλι, γεμίζει τὸ σακκούλι».

Χ Παίζει κι η δασκάλισσα μαζί μας.

Στὸ διάλειμμα παίζουν ὅλα τὰ παιδιά κάτω στὴ μεγάλη αὐλὴ τοῦ σχολείου.

Νά καὶ ἡ κυρία Πολυξένη, πού ἔκατέβη νὰ πάρη λίγο ἀέρα.

Ἡ Ρένα, ὁ Στάθης καὶ ὁ Παῦλος ἔτρεξαν κοντά της καὶ τῆς ἐφώναζαν:

— Δείξτε μας κανένα καινούργιο παιγνίδι...

— Μὰ σεῖς παίζετε τόσην ὥρα, εἶπε ἡ δασκάλισσα. Βλέπω τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια σας κουρασμένα. ✕ 1

Τώρα λοιπὸν νὰ κάνωμε ἓνα παιγνίδι μὲ τὸ στόμα, τὰ δόντια καὶ τὴ γλῶσσά.

— Ποιό παιγνίδι εἶναι αὐτό; ἐφώναζαν τὰ παιδιά μὲ γέλια. ✓

—Νά! ὅ,τι θά σᾶς λέγω ἐγώ, θά τὸ λέτε καί θά τὸ ξαναλέτε πολλές φορές, μὰ χωρίς λάθη. Νά δοῦμε λοιπόν, ποιός θά τὰ λέγη καλύτερα. Σύμφωνοι;

—Μάλιστα, μάλιστα, ἐλάτε, Κυρία, ἄς ἀρχίσουμε!

Καί ἡ κυρία Πολυξένη ἀρχισε νά τοὺς λέγη:

✓ Γαλάζια γαλαζόπετρα
ἀπὸ τὴ γλάστρα γλίστρησε
σὲ γούρνα ἀσημένια,
καί πάλι ξαναγλίστρησε
σὲ βρύση κρουσταλλένια. ✓

Νά τὸ λέτε γρήγορα καί πολλές φορές. ✓ 6

✓ Τὸ νεράκι γαργαρίζει
καί ἡ κότα κακαρίζει
τὸ σκυλλάκι μας γαυγίζει
καί ὁ γάϊδαρος γκαρίζει.

✓ Ποιός γκαρίζει, γαργαρίζει,
κακαρίζει καί γαυγίζει. ✓ 1

Άλλο:

Πάνω άστρο λαμπερό
κάτω κάστρο άψηλό,
ποιός τὸ κάστρο άψηλωσε,
ποιός τὸ άστρο άσήμωσε;

Σὲ λίγο ὅλα τὰ παιδάκια, πὺ ἔπαιζαν
στὴν αὐλὴ τοῦ σχολείου, εἶχαν περικυκλώ-
σει τώρα τὴ δασκάλισσα καὶ ὅλα μαζί ἔπρο-
σπαθοῦσαν νὰ ποῦν τὰ δύσκολα αὐτὰ τρα-
γουδάκια.

Μὰ τὰ ἔλεγαν ἀνάποδα καὶ ἀνακατεμέ-
να, τόσο, πὺ ἡ κυρία Πολυξένη ἔγελοῦσε
μὲ τὴν καρδιά της καὶ τὰ παιδάκια ἔγελοῦ-
σαν περισσότερο.

✓ Τὰ μαθήματα τελειώνουν.

— Παιδιά, εἶπε ἡ κυρία Πολυξένη σήμερα.

Τὰ μαθήματα παύουν τὸ Σάββατο. Αὐτὴ εἶναι ἡ τελευταία ἐβδομάδα. Τὴν Κυριακὴ ἔχομε τὴ Σχολικὴ ἑορτὴ. Ἔτσι τελειώνει ὁ πρῶτος χρόνος τοῦ σχολείου σας.

✓ Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ σᾶς. Ἐμά-
θατε νὰ διαβάζετε καλὰ τὸ πρῶτο σας βιβλί-
ο καὶ νὰ γράφετε.

Τοῦ χρόνου θὰ πᾶτε στὴ δεύτερη τάξη.
Ἐκεῖ θὰ μάθετε περισσότερα πράγματα. ✓

✓ Τὴν Κυριακὴ ὅλα τὰ παιδάκια ἦλθαν μὲ
τὰ καλά των φορέματα.

Ἦλθαν καὶ οἱ γονεῖς των, νὰ τὰ καμαρώ-
σουν. ✓✓

Τὸ σχολεῖο ἦτο ὠραῖα στολισμένο.
Οἱ δασκάλοι καὶ οἱ δασκάλες εἶναι χαρού-
μενοι.

Ἡ ἑορτὴ τοῦ σχολείου ἀρχίζει.

Τὰ παιδιά τραγουδοῦν ὠραῖα τραγουδάκια.

Ἐπειτα πολλὰ παιδάκια λέγουν διάφορα
ὠραῖα πράγματα καὶ τραγουδοῦν.

Ὅλοι γελοῦν καὶ κτυποῦν παλαμάκια.

Τελευταῖος ὁ Τάσος ἀνέβηκε σὲ μιὰ κα-
ρέκλα καὶ ἀρχισε νὰ ἀπαγγέλλη μὲ δυνατὴ
φωνή :

Ὁ πρῶτος χρόνος πέρασε
ἀπάνω στὸ θρανίο...

Πάει λοιπόν, τελείωσε
ἐφέτος τὸ σχολεῖο.

Κι ἂν εἴσαστε χαρούμενοι
γι' αὐτό, καλοὶ γονεῖς,
ἀκόμα περισσότερο
χαρήκαμε ἐμεῖς.

Μάδαμε νὰ διαβάζωμε
τὸ πρῶτο μας βιβλίο,
εὐχαριστοῦμε ὅλους σας
καὶ τὸ καλὸ Σχολεῖο. ✓ 40

Ἔτσι ἐτελείωσε ἡ ὠραία σχολικὴ ἐορτὴ.

Οἱ γονεῖς εὐχαρίστησαν τοὺς δασκάλους καὶ τίς δασκάλες γιὰ ὅσα ἔκαναν, νὰ προκόψουν τὰ παιδιά των.

Καὶ τὰ παιδιά ἐχαιρέτισαν τὸ δάσκαλό των κι' ἐφώνησαν :

Ζήτω τὸ καλὸ σχολεῖο !

Βλέπετε, τί παθαίνει τὸ πρόσωπό σας καὶ
πῶς ἀλλάζει;

Τί σᾶς ἀρέσει λοιπόν;

Νὰ θυμώνετε; Νὰ κατσουφιάζετε;

Ἢ νὰ γελάτε καὶ νὰ ἔχετε χαρούμενο τὸ
πρόσωπό σας;

Τ Ε Λ Ο Σ

ΚΙΝΗΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΡΙΘΜΟΙ

Γενικαὶ ὁδηγίαι.

Αἱ ἐν παραρτήματι εἰς τὸ τέλος τοῦ βιβλίου 4 σελίδες ΚΙΝΗΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΑΡΙΘΜΩΝ πρέπει νὰ ἀποσπασθοῦν ἐξ αὐτοῦ διὰ νὰ ἐργασθοῦν οἱ μαθηταί. Τοῦτο γίνεται εὐκόλως, διότι εἶναι διάτρητοι κατὰ τὴν δέσιν των μετὰ τοῦ βιβλίου.

Τὰ παιδάκια τῆ βοηθεία ψαλλιδίου θὰ κόψουν προσεκτικὰ τὰ δύο φύλλα εἰς 40 ἕκαστον τεμάχια. Ἄρκει νὰ ἀκολουθήσουν τὰς ὀριζοντίους καὶ κατόπιν τὰς καθέτους γραμμὰς.

Οὕτω πῶς θὰ ἔχουν 80 ἐν ὄλῳ τεμάχια, τυπωμένα καὶ ἐκ τῶν δύο ὄψεων. Ἦτοι 150 ὄψεις, ὅπου εὐρίσκονται τὰ 24 γράμματα μικρά καὶ κεφαλαία, δὶς καὶ τρις ἐπαναλαμβανόμενα.

Δι' αὐτῶν πλέον γίνεται ἄσκησις τῶν παιδιῶν. Εὐρίσκουν μεταξὺ ὄλων τὸν φθόγγον τὸν ὑπὸ τοῦ διδάσκοντος ὑποδειχθέντα, εὐρίσκουν ὄλους τοὺς ὁμοίους του, κατόπιν μανθάνουν τοὺς συνδυασμοὺς τῶν συλλαβῶν, τῶν λέξεων καὶ φράσεων.

Τὰ παιδάκια παίζοντα ἐργάζονται, ἀναπτύσσουν πρωτοβουλίαν, κατὰ τὸ σύστημα Πεσταλότση, τὸ ὅποιον οὕτω ἀπλοποιεῖται καὶ γίνεται εὐχρηστον διὰ τὴν μεγάλην μᾶζαν τῶν μαθητῶν, συνδυαζόμενον καὶ μετὰ τὴν χειροτεχνίαν.

Οἱ ἀριθμοὶ ἐπίσης 1-10 θὰ διδαχθοῦν μετὰ τὰς εἰκόνας τῶν μῆλων. Ἦμποροῦν νὰ γίνουν πολλοὶ συνδυασμοὶ μετὰ αὐτὰ καὶ μετὰ τὰς εἰκόνας τῶν κερασιῶν καὶ τῶν βόλων θὰ μάθουν νὰ ξεχωρίζουν τὰ δύο κερᾶσια, τοὺς 4 βόλους, τὰ 5 κερᾶσια κτλ.

Τὰ χρώματα ἐπίσης διδάσκονται διὰ τῶν ἀντιστοίχων ὁμοιομόρφων ἀντικειμένων. Κίτρινο (λεμόνι).— Πράσινο (ἀχλάδι, φύλλο) κτλ.